

ADRIEN SYLVAIN
ARANYSZILÁNKOK

ADRIEN SYLVAIN

ARANYSZILÁNKOK

KORDA R. T. BIZOMÁNYA
BUDAPEST VIII. MIKSZÁTH KÁLMÁN-TÉR 3.

Dr. Julius Czapik
censor dioec.

No. 3089.

Imprimatur.

Strigonii, die 28. Octobris 1931.

Dr. Julius Machovich
vic. gen.

Kiadja Jézus Szive Népleányai Társasága Budapest.

Aranszilánkok.

*Franciaország déli részén egyéb nehéz munkára képtelen kis gyermekek és szegény nyomorultak az-
zal foglalkoznak, hogy összeszedgetik a félig kiszá-
radt patakmedrekből a napfényben csillogó aranszi-
lánkokat, melyeket a víz sodra hozott oda.*

*Hasonlóképen akarom én összeszedni azokat a
tanításokat, amiket Isten szétszór mindenüvé; ame-
lyek egy pillanatig csillognak, világítanak, melegíte-
nek s aztán — eltűnnek. A lélek pedig sajnálkozik,
hogy miért nem gondolt összegyűjtésükre!*

*Ki nem érzett valaha olyan erős, jótékony irá-
nyítást, mely megfogta a lelkét s hirtelen a béke,
szeretet, öröm egész világát tárta föl előtte?*

*Egy szó volt az, melyet valahol olvastunk, vagy
társalgás közben véletlenül hallottunk s melynek egé-
szen sajátos értelme volt a mi számunkra és eddig
ismeretlen erővel töltötte meg lelkünket.*

*Vagy egy mosoly, melyet olyan valaki ajkán
vettünk észre, akit szeretünk s akit szomorúnak
tudtunk; — a megnyugvás édes örömét hozta ez
nekünk.*

*Egy ártatlan gyermek tiszta tekintete lehetett,
mely eszünkbe juttatta mindazt a kedvességet és*

szépséget, ami az egyenességben és egyszerűségben van.

Ó! Ha össze tudtuk volna szedni mindezeket a tanításokat, melyek megvillantak előttünk mint egy fénysugár és ha meg tudtuk volna rögzíteni lelkünkben, — mily hasznukat vehetnők a csüggedés és szomorúság napjaiban!

Mennyi jótanácsot találnánk ott arra nézve, hogy hogyan viselkedjünk; mennyi vigasztalást szívzaggató fájdalmainkra, mennyi elmés módját annak, hogy hogyan cselekedjük a jót!

Ezt az egyszerű összegyűjtést (mindenütt: a természetben, a könyvekben s különösen a lelkekben), tűzi ki feladatául egy testvéretek, ti jó lelkek, akik szentül s Istennek tetsző módon óhajtotok élni.

J Ó S Á G.

Nem vagyunk elég jók.

Valamennyien igaznak érezzük e mondást; hogy, ha jobbak lennénk, mint amilyenek vagyunk, úgy mindenütt: családjunkban, más emberekkel való viszonyunkban is, de főként saját lelkünkben több volna a béke, az öröm, több volna az, amit boldogságnak neveznek.

Be kell látnunk, csakhogy mi e megállapítást rendesen másokra alkalmazzuk: — *az emberek nem elég jók hozzám!*

Nem, nem így kell mondani, mert majdnem mindig így igaz: *én nem vagyok elég jó!*

•

Mennyire mardossa az érzékeny lelket az a tudat, hogy nem volt elég jó, hogy pusztán könnyelműségből vagy gondatlanságból szenvedni hagyott maga körül valakit, akin, — legalább egy barátságos szóval — könnyíthetett volna; hogy nem igyekezett a szomorodott szívűnek örömet szerezni, a levert s talán bűnös szívbe reménységet csepegtetni, csupán azért, mert ez egy kis kényelmetlenséggel, vagy fáradtsággal járt volna s talán valamelyes áldozatot kívánt volna.

•

Jónak lenni mindig, jóságra törekedni minden körülmények között, oly mohósággal keresni az alkalmat rá, mint ahogy a beteg az orvosságot, a zsugori az aranyat áhítja, — ez a léleknek legédesebb, legvonzóbb, legáldásthozóbb öröme. Úgy látszik, hogy ahhoz, hogy az ember boldog, sőt szent lehessen, nincs szükség egyébre, mint: jóságra. A jóság talán az egyetlen erény, melynek gyakorlása nem fáraszt el soha s amelyet végletekig fokozhatunk anélkül, hogy bárkinek is terhére lennénk. Akármennyi jót mondjanak is a többi erényről, mindennél többet mondhatunk a jóságról; úgy látszik, mintha a jóság megkívánná a többi erényt mind; legalább is maga köré vonzza valamennyit s lassan-lassan odaszoktatja őket a lélekbe. Aki állandóan törekszik a jóságra, aggodalom nélkül állhat majd az Úr elé: *Közeledtem Hozzád, amennyire csak telt tőlem.*

•

Jónak lenni nemcsak lehetséges, de könnyű is, úgyszólván minden percben. Fenelon szerint: nem tudja, mi a jóság, aki azt állítja, hogy gyakorlására kevés az alkalom. Amely lélekben ott lakik, onnan utat talál az: gondolat, szó, mosoly, mozdulat, tekintet által... olyan természetesen, mint ahogy a szobanyíláson kivillan a lámpafény, mint ahogy az illat árad a virágkehelyből...

Jónak lenni a *társaságban*, annyi, mint figyelmesen megelőzni minden kívánságot, néha még szélyt is; jónak lenni egyenlő azzal a megállapodott és mélységesen keresztény gondolattal, hogy feltű-

nés nélkül szolgáljuk mindazokat, kiket a Gondviselés közelünkbe helyezett, hogy ezer kis szívességet tegyünk nekik. Külső dolgokban is, — ez ugyan a legkönnyebb, — de különösen lelki dolgokban: hallgassuk embertársainkat szívesen, mosolyogjunk jóindulattal, kérdezzünk alkalmas pillanatban, sőt: unatkozzunk kellemmel.

Jónak lenni *otthon*, annyi, mint szelíden beszélni mindenkor, jóindulatú arccal jární mindig, szívesen elfelejteni a figyelmetlenségeket, észrevétlenül helyrehozni az apró rendetlenségeket, észre nem venni a keményebben, sőt talán némi igazságtalansággal kieltett szavakat, a jótanácsot inkább éreztetni, mint egyenesen adni, mindig, mindennel elégedettnek lenni...

Jónak lenni annyi, mint hasonlítani a tiszta levegőhöz. A levegőhöz, melyre úgyszólván senki sem gondol, de amely észrevétlenül mindenütt ott van, de nem zavar, nem akadályoz, nem terhel senkit. A levegőhöz, mely meghagyja mindennek természetét s alakját s mindent csak azért vesz körül, hogy ragyogást adjon neki s alkalmas arra, hogy könnyebben mozoghasson. A levegőhöz, mely életet ad mindennek s az étellel üdvösséget, erőt, örömet... Legyünk mint a levegő, adjunk mindenkinek fényt, üdeséget s könnyítsük tevékenységét; nem törődve azzal, hogy gondolnak-e ránk, sőt még azzal sem, hogy egyáltalán észrevesznek-e bennünket.

Ha jót akarsz tenni, igyekezz tetszeni.

I.

Igen, nagyon igaz e bölcs mondás.

Ha nem tudsz magadhoz vonzani, ha nem tudod magad kíváнатossá, szeretetreméltóvá tenni, egyszóval, ha nem tudsz tetszeni, nem fogod elvégezni, — vagy legfeljebb tökéletlenül, — azt a jót, mit Isten kíván tőled.

Hogy érezzem a meleget, közelednem kell a tűzhöz.

Hogy világosságom legyen, közelednem kell a fényhez.

Hogy enyém lehessen az a szép és jó, mit Isten az én számomra helyezett a te lelkedbe, szívedbe, elmédbe, — közelednem kell hozzád.

De csak annyira fogok közeledni, amennyire vonzódni fogok hozzád, amennyire tetszeni fogsz nekem.

Ami vonz, az a mosolygó ajak, barátságos tekintet, az az a valami, mi beszédessé teszi minden mozdulatunkat, minden léptünket, egész tartásunkat, ami egész valónkkal ezt mondatja: Jöjj hozzám.

Ha jót akartok tenni, igyekezzetek tetszeni.

Ha tetszeni akarsz, légy jó.

II.

Ez a fenti mondásnak második része s mennyire megfelel szívünk igényeinek!

De hát nem tetszünk-e mindig, ha jók vagyunk,

vagyis, ha odaadók vagyunk, ha föláldozzuk másokért időnket, munkánkat s mindazt, amivel bírunk, számítás nélkül, viszonzást nem várva?

Illúzió ez, mely gyönyörködtet a magányban, de a világ érintésére csakhamar eltűnik.

Mindenesetre jónak is kell lenni, hogy tetszhessünk, hogy vonzzunk, hogy hatással lehessünk mások lelkére, hogy jótéteményeinkben részesíthessünk másokat, — de ez nem elég; több kell a jóságnál: cselekedni-tudás.

A cselekedni-tudás támasza s vezetője a jóságnak; mérsékli azt s óvja attól, hogy megalázzon: mindig új, örvendeztető, elevenítő formát talál ki számára; csak csöppenként engedi az érzékeny lélekbe jutni s ezáltal nemcsak kíváncsabbá teszi, de emeli azt a képességét is, hogy mások hasznára váljék.

Szomorú és megalázó még kimondani is, de nagyon igaz: abban a környezetben, ahol élünk, még a jóságnak is diplomatikusnak kell lennie.

A cselekedni-tudás különböző képességek összessége, melyeket megszerezni nehéz s melyekkel élni talán még nehezebb; oly képességekből áll, melyek bizony nem természetfölöttiek, de melyeket az áhítattal párosult jóság csakhamar természetfölöttiekké tud tenni.

A cselekedni-tudásnak, mely nélkül a jóság nem tehet annyit, amennyit tennie kell, alkotó elemei: az ember-ismeret, szellemesség, éleslátás, talpraesettség és sok-sok önmehtagadás.

Azok, akiket az udvaronc nevével bélyegeznek meg a világban, akik állást, hatalmat igyekeznek el-

érni, hogy aztán ragyoghassanak, azok fel tudták használni mind ezeket az erőket céljuk elérésére; miért ne használnók mi fel, mi, akik lelkeket keresünk, hogy Istenhez vezessük őket?

Olyan jó jónak lenni!

Igen, igen, nagyon jó! Jónak lenni: megnyugtat; jónak lenni: örvendeztet; jónak lenni: csendesít.

Aki jó, az a nehézségek közepette is, — melyek próbára teszik a legkiválóbb lelkeket is, — látja Jézus Krisztus kedves képét, ki karjait kitarja s leírhatatlan mosollyal mondja: Jó leszek hozzád, mert te is jó voltál.

Aki jó, annak bizonytalannak vannak szomorú percei, az könnyezik is néha... de sohasem boldogtalan.

A jóság balzsam, mely begyógyít minden sebet, illat, mely távol tart minden egészségtelen áramlatot, harmónia, mely rendet teremt mindenütt!

Nincs szenvedés, bármilyen fájdalmas is, mely meg ne enyhülne a gyógyítására irányuló jó cselekedetektől.

A jóság az az isteni erő, mely hajt minket, hogy mindenkinek hasznára váljunk, hogy fölládozzuk magunkat mások javáért, hogy mások szolgálatára álljunk, hogy igyekezzünk örömet, kellemes érzést szerezni mindenkinek. A jóság kiáradása annak a jónak, ami szívünkben, lelkünkben van s átömlése mások szívébe, lelkébe.

Ó, ha hallgatnánk Isten szavára, mely minden percben ezt mondja: Légy jó, légy jó!

Ha a szentáldozásban átengednők Jézusnak kezünket, hogy felebarátunk segítségére használja, ajkunkat, hogy tanácsoljon, vigasztaljon, bátorítson, örvendeztessen általa; értelmünk fényét, hogy megoszsa embertársainkkal; javainkat, hogy az ő javukra használja; befolyásunkat, hogy ne maradjanak támasz nélkül!

•

A *jóság* más neve: jótékonyság, irgalmasság, bocsánat, jóakarát, odaadás, gyöngédség, szánalom. Mindenki megérti, mindenki szereti, mindenki kívánja, mindenki szívesen látja.

A *jóság* társulhat a szív s az ész minden egyéb tulajdonságával és csodálatos kedvességet, vonzóerőt ad mindegyiknek.

Mindenütt ott lehet, mindent kiegészíthet. Azt lehet mondani, hogy ahol *jóság* van, ott az Isten. A legkisebbeknek, egyszerű asszonyoknak, gyermekeknek, koldusoknak fölséges inspirációkat adhat — a *jóság*.

•

A *jóság* az életben aprópénzre váltva: szíves fogadás, együttérzés, gyöngéd dícséret; ó, mindez kevés, nagyon kevés önmagában s mégis mily hatalmat jelent, mily termékeny!

Egy félénk látogatónak egyszerű, barátságos fogadása, egy mosoly, — egy jóleső kézszorítás... e

kis semmiségek mennyire megnyítják a szívet, eloszlatják az előítéleteket, elcsitítják a neheztelést s lehetővé teszik olyan tanácsok adását, melyeket különben nem fogadott volna szívesen!

Az együttérzésnek egy szava kevésbe kerül s ez az egy szó mennyire emel! A jóság átható; keresztülhat hibákon, botlásokon, keménységeken, mint ahogy az olajcsepp keresztüljut az alig észrevehető hasadékokon; — fölkeresi azt, ami jó még van abban a bátoritalanná lett, összetört, elkeseredett szívben... s csak azt látja, azt csodálja, — s ettől az a szegény szív, mely magát tönkrementnek, elveszettnek hitte, fölemelkedik, földerül, mondván: Hiszen még lehet! Igen, igen, még lehetek jó!

És a gyöngéd dicséret? Kevés ember van, aki el tud lenni dicséret nélkül. Nem hízogó dicséretre van szükségünk, — ez árt; hanem olyanra, mely bátorít újabb erőfeszítésre. Mennyi hasznos cselekedetet köszönhetünk egy biztató szónak!

Nem igaz-e, hogy ritkán kérjük Istent: tegyen jóvá bennünket? Irgalmasok, résztvevők, odaadók vagyunk, de ha ezeket az erényeket nem itatja át a jóság, kevés jót fogunk tenni s azt is csak nagynehezen.

Rettenetes betegség a jóra való restség.

Nincs olyan közöttünk, aki nem érzett volna néha bizonyos erkölcsi elernyedést, mely megbénítja lelki erőnket a mindig kész cselekvésre.

Ki nem hallott már a rendesnél több kitartást, utánjárást, vagy önmegtagadást kívánó munka előtt ilyen szirénhangokat:

Ez nagyon fáradságos; nem vagy rá képes.
 Ez túlságosan nehéz; úgy se tudod megtenni.
 Később: Várj még vele; hiszen nem sürgős.
 S aztán: Ugyan mire volna jó?

Vigyázzunk, e szózatok hatása nem gyenge szellő, hanem bőszi vihar, mely elpusztít mindent ott, ahová sikerül bejutnia. Tönkreteszi a lélek energiáját, a lelkiismeret gyöngédségét, a tevékenység vágyát, a szív odaadását... Mindezt eltünteteti lassan-lassan a jóra való restség s alig marad hátra itt-ott egy kis lelkiismeretfurdalás.

Ó, borzasztó betegség a jóra való restség!

Belülről rág lényünk legistenibb részén: az akaraton, mint a fillokszer, mely a szőlő gyökerét támadja meg s elpusztítja életnedvét.

Ha nem teszel ellene, rövidebb vagy hosszabb idő múlva a lélek nem tud többé *akarni*. — Akarni annyit tesz, mint szemébe nézni a kötelességnek, hozzáfogni minden energiával s föl nem hagyni vele a teljes befejezésig.

Nem tud többé *ellenállni*. — Ellenállni annyit tesz, mint dolgozni anélkül, hogy a buzgóságot bármilyen nehézség lohasztaná, a tetszés, vagy siker hiánya megfogyasztaná.

Nem tud többé *viSSzahatni*. Vagyis ismét föl-emelkedni a magáról megfélelkezés pillanata után;

nem tudja önmagát sarkalni, nem tud önmagán felül-
emelkedni.

A lélek elhagyja magát, álmosan tekint a kötelességre, élettelenül mosolyog s unottan mondja: nem tudom.

•

Mit felelj erre?

Semmit! De fogj hozzá a munkához, ha mindjárt véres verejtékedbe kerül is.

S ha úgy tetszik neked, hogy hiányzik a kellő erő, ha úgy látszik, hogy lehetetlen e kötelességgel megbirkóznod, akkor ó rest és ellágyult lélek, tedd föl magadnak bátran ezt a kérdést, mely talán nyers egy kissé, de melynek hatalmát föltétlenül meg fogod érezni, ha a restség nem tett még végképen tönkre:

Ha tudnám, hogy negyedóra mulva irgalmatlanul megostoroznak, ha nem fogok hozzá e kötelesség teljesítéséhez, melynek nehézségeitől borzadok s melyre nem tudom rászánni magamat, — vajjon akkor is így maradnék tétlenül, mozdulatlanul?

Lelked felel; figyeld csak, hogy mit mond!!

Istenem, bár hallanók néha fülünk körül annak az ostornak suhogását, mellyel egykor a kufárokat kergetted ki a templomból!

•

Én öreg mesterem, — mondá egyszer egy hosszú útról megtérő hajóskapitány az öreg matróznak, ki reszkető karjaiba ölelte, — nagyon hálás vagyok neked azokért az ostorcsapásokért, melyeket a fejes

matrózinasnak adtál, mikor rest volt fölmászni az árbóc csúcsára!

•

Dante isteni színjátékában a költő az elátkozottaknak egy olyan csoportjával találkozik, kik borzasztóan kínlódnak, de akiknek homlokára nincs fölírva, mint a többi bűnösökére, hogy milyen vétekért szenvednek. Vezetőjét megkérdi: Mit cselekedtek ezek, hogy ilyen szenvedést érdemeltek?

Ezek, — feleli az, alig pillantva rájuk, — nem tettek jót; ezek a jóra való restek!

Nem cselekedni jót! Tétlenül, álmosan, lustán élni, milyen szomorú lehet! És milyen borzasztó sors vár azokra, kiknek hosszú idők elhanyagolt kötelességeiért kell majd eleget tenni!

S Z E R E T E T.

A szeretetreméltóság receptje.

A szeretetreméltó ember magához tudja vonzani s ott is tudja tartani mások szívét.

S vajjon mi tesz szeretetreméltóvá?

Talán a szépség? Nem. A szép mindenestre vonz, de... csak rövid ideig; mihelyt észrevevesszük, hogy a vonzó külső mögött száraz szív, regényes hajlam, gyanakvó vagy hiú lélel lakik, — elhidegülünk. Más kell ahhoz, hogy lekösse a szívét.

Talán az elegáns öltözet tesz szeretetreméltóvá? Nem. Gyönyörködik ugyan a tekintet az üde, ízléses öltözetben, de ha észreveszi, hogy viselője mindenáron tetszeni akar, hogy hízelgő szavakat vár, — a gyönyörködés rövid ideig fog tartani. Más kell ahhoz, hogy lekösse a szívét.

Talán a tudás? Nem, ha az magában áll; sőt ha göggel, vagy lenézéssel párosul, el fog taszítani magától ahelyett, hogy vonzana, hiszen folyton érez-teti, hogy tudatlanságunk miatt pirulnunk kell... Más kell ahhoz, hogy lebilincselje a szívét.

Talán általánosságban az erény? Még az sem, különösen akkor nem, ha nem tud Szent Pál szavai szerint: mindenkinek mindenévé lenni.

Az természetesen lehetetlen, hogy valaki az erény híjával tartósan és tökéletesen szeretetreméltó lehessen; de ebből nem következik, hogy az erény mindig szeretetreméltó, akármilyen formában mutatkozik is. Ha a körülöttem élő személyt minduntalan arra kell kérnem, hogy ne legyen olyan rideg, legyen résztvevőbb s gyöngédebb szívű, legyen elnézőbb gyarlóságaim iránt, hiszen én igyekszem javulni, de visszaesem minduntalan, ha mindig kérnem kell, hogy ne keresse folyton szűrő szemmel hibáimat, ne éreztesse velem, hogy gyarlóbb, tökéletlenebb vagyok nálánál, — nem, az ilyen ember nem fog soha se magához, se a jó Istenhez emelni. Más kell ahhoz, hogy lebilincselje a szívet.

A szeretetreméltó ember igyekszik eltalálni ízlésemet, szándékaimat, kívánságaimat; igyekszik átváltozni egy kicsit saját énemmé.

Ha akaratomat nem az okosság vezérli, nyugodtan mosolyog s békésen megvárja a kívánság második alakját, mellyé azt már az ő gyöngéd befolyása formálta.

Sohase beszél nyersen; hangja nem parancsoló, szava nem bántó, felelete nem csipős soha.

Nem ellenkezik mereven s ajkán gúnymosoly sem ül soha, mely éreztetné velem, hogy oktalanságot mondtam, vagy szelességet cselekedtem.

Inkább azzal az odaadással akarja tetszésemet megnyerni, mely cselekedeteiben nyilvánul, semmint szavaival; tudtomon kívül helyrehozza hibáimat, ha-

nyagságaimat, feledékenységből történt mulasztásaimat.

Rendet teremt mindenütt; környezetemnek az ő, ami a tavasz a természetnek; szívemnek pedig, ami az illat s a jóleső meleg érzékeimnek.

Elvisel engem anélkül, hogy éreztetné, hogy teher vagyok, sőt azt érezteti, hogy ha nem is vagyok tökéletes, azzá lehetek...

Hogyne szeretnék ilyen valakit? Aki nemcsak széppé teszi életemet, hanem kiigazítja jellemem hibáit, alakítja szívemet s segítségére jön az isteni kegyelemnek, hogy tökéletessé tegyen!

S ha magamba vonulva számot igyekszem magamnak adni arról, hogy mi teszi őt olyan szeretetreméltóvá, a következő tulajdonságokat fedezem fel benne:

Jóságot, mely előrelátóvá teszi; kötelességszeretetet, mely alázatossággal, odaadással párosul, áhítatot, mely megóvjá az elfáradástól s tapintatossá teszi, s az Úr Jézus szeretetét, mely arra buzdítja, hogy szeressen mindig.

Az apró figyelmességek angyala.

A figyelmességek angyala mindig mások jólétére gondol. Valaki mosolyogva ezt mondta róla: élete olyan, mint a madárkéé, mely folytonosan azon dolgozik, hogy kicsinyeinek fészket puhává, meleggé tegye.

Minden nap azon töri a fejét: hogyan tehetem enyéimet boldoggá, elégedetté?

•

Kötelessége teljesítésekor nem kérdi: hogy lesz könnyebb nekem? De ezt: hogyan lesz másoknak inkább kedvére?

És ha értékes tárgyat, ritka könyvet, képet, szép virágot lát, ösztönszerűleg így szól: De örül majd ennek anyám. S igyekszik megszerezni számára.

Anyja, nővére szobájánál nincs derűsebb szoba; senki dolgozószobája nincs úgy rendben tartva, mint édesapjáé; nincs lakás, melyben több bájjal, ízléssel és figyelemmel volna elhelyezve az a sok apró semmiség, mely olyan kedvessé teszi az otthont.

Kis öccse sohase kérdi, ki készítette oda számára a szép képeket; anyja nem kérdi, ki tett friss virágokat a virágtartóba s ki rendezte össze szobáját. Egy szerető mosoly mondja csupán a figyelmesség kis angyalának: — Milyen jó vagy!

•

Megfigyeli szeretteinek szokásait s óvakodik azokat sérteni. Amit idegenek, vagy kevésbbé jóakaró szívek mániának hívnak, azt ő jóságosan szükségesnek tartja s nem érezteti soha, hogy látja kicsinyességüket, vagy nevetségességüket.

•

Milyen kedves dolgokat mesélhetnénk el! — Pl.: Egy családapa ezt mondta egy intézet főnöknőjének: — Mit csináltak a lányommal? Olyan művészet-

tel jár mindnyájunk kedvében, hogy mióta itthon van, nem tudok haragudni.

Hogy mit csináltak vele? Szívébe oltották Isten szeretetét és az áldozatkészséget, fülébe pedig ezt súgták: Légy az apró figyelmességek angyala!

Érzem, hogy nem vagyok mindig szeretreméltó, — írja egy másik apa, — de leányom tudja, hogy valami kedves figyelmesség mindig eltünteti rossz kedvemet s azért mindig készenlétben tart valamit számomra. Ő és anyja valósággal versengenek a rólam való kedves gondoskodásban és sohasem kell kérnem azokat az apróságokat, mik az ember kényelméhez szükségesek, ők mindenre gondolnak s minden kívánságomat kitalálják.

A figyelmességek angyalának vonzó szerepe a tied, fiatal leányka!

A szeretetreméltóság társulata.

Olvastátok-e a „Szeretetreméltóság receptjé”-t, az „Apró figyelmességek angyalá”-t?

Ezek eljutottak egy család körébe, hol egyik gyermek, elolvastván őket, így szólt testvéréhez:

Akarod-e, hogy szeretetreméltóak legyünk? Az olyan jó!

Igen, de nehéz! Próbáljuk meg!

És megpróbálták; anyjukat meglepte, hogy barátságosabb beszédet hall, hogy több gyöngédséget tapasztal, hogy gyermekei a cselédekkel illedelmesebben beszélnek, hogy arcuk ragyogóbb, a kellemetlen-

séget jó arccal viselik, a türelmetlenséget elfojtják, — s természetes, hogy, amint értesült elhatározásukról, csatlakozott hozzájuk. Követte nemsokára az apa, azután a cselédség.

Fölállították a szeretetreméltóság társulatának szabályait, megismertették azokat jóbarátaikkal, sőt eljutottak egy intézetbe is, ahol száznál többen csatlakoztak s készségesen vállalták a törekvést örömet szerezni a körülöttük levőknek.

Hiszen nem csekélység az az öröm, melyet a megfelelő helyen mondott kedves szó, vagy az a barátságos mosoly okoz, mellyel rendelkezésünket kiadjuk; nem csekélység másokat valami kis kellemetlenségtől megóvni, vagy illedelmes modorunkkal másoknak jóleső érzést szerezni.

•

Ime egy részlet egy ilyen társaság beszámolójából: — Nagyszerű az, ahogy intézetünk kis népének arculata átalakul s hogy tesszük le egymásután hibáinkat.

Néha bizony nyersek vagyunk egy kicsit s nehéz velünk bírni, de mindnyájan törekszünk arra, hogy modorunkat jobbra, kedvesebbé tegyük. Hadat üzentünk a durvaságnak, az ostoba feleleteknek, a csúf feleselésnek. Néha még mutatkozik egy-egy hiba: valamelyik társunk szolgálatot kér, kérése talán tola-kodó, vissza szeretnők utasítani, — de nem! Tanító-nőnk megszólít, — az önszeretet ágaskodik, de eszünkbe jut a társulat s ez a felelet: Bocsnat, megfeledeztem magamról. S minden rendben van.

Szívesen vesszük tanítónőink minden intézkedését: vágják, nyessék, pusztítsák lelkünkben, ami nem tesz nekik, hiszen vetnek, ültetnek is és gondozzák ott az erényeket, a jóságot!

•

Gyermekek, családtagok, alkossátok meg ti is a szeretetreméltóság társulatát!

Szabályai nagyon egyszerűek. Az ember kötelezi magát:

Hogy mindig mosolyog, még akkor is, ha egyedül van, hogy a jóakarát derűs mosolya ajkára szokják; elég ehhez, hogy imádság vagy munka közben a gyermek Jézus elé helyezkedjék gondolatban. Ő mindig mosolyog, akkor is, ha bűnös lélek jön hozzá.

Hogy sohasem mond nemet feljebbvalója parancsára, vagy ha szívességet kérnek tőle.

Hogy megkíméli a körülötte levőket minden fáradságtól, amennyire kötelességének elmulasztása nélkül teheti.

Hogy sohase lesz rosszkedvű, duzzogó, elégedetlenkedő.

Hogy kerül minden türelmetlen mozdulatot.

Hogy minden reggel kéri Istent, mutassa meg neki a módokat, melyeken örömet szerezhet azoknak, akikkel együtt él s különösen annak, akitől tart egy kicsit, vagy aki neki nem rokonszenves.

Hogy alantasainak mindig illedelmes hangon és jóakaró modorban adja ki rendeleteit.

Hogy mindig használja a jóneveltség apró szó-lásformáit, melyeket csak a száraz, kemény vagy

önző szívek tartanak fölöslegesnek. Hogy mindig megköszöni a legkisebb szolgálatot, minden kéréséhez hozzáfűzi: kérem szépen, legyen olyan jó, nagyon örülnék, — meg nem feledkezik a kedves köszöntésről, vagy legalább barátságos mosolyról minden találkozás alkalmával.

Hogy tanulmányozza hozzátartozói ízlését s igyekszik azt kielégíteni, amennyire módjában áll; hogy tiszteli szokásaikat és nem nézi ferdeségeiket.

Hogy hibát mindig csak teljesen nyugodt kedélyállapotban dorgál, helytelenít és figyelmeztetéseit jóakaró szavakkal veszi körül, nehogy bántsanak.

Hogy egyszerűen elismeri, ha nem volt szeretetreméltó s alázatos lélekkel viseli el érte a szemrehányást.

Hogy imádságos könyvében tartja a társaság tagjainak a nevét s mindennap felsorolja őket az Ol-táriszentség előtt e kérelemmel: Istenem, add, hogy igazán szeressük egymást! Mária, szeretetreméltóság anyja, tégy minket is olyan szeretetreméltókká, amilyen te voltál!

Érdeklődünk azok lelke iránt, akiket szeretünk.

Ki visel gondot barátja lelkére? Ó, igen, érdeklődünk sikerei, szerencséje iránt ... kérjük Istent, hogy távoztassa el tőle a bajt, sikertelenséget. Igyekszünk helyet biztosítani számára a világban; rajta vagyunk, hogy elismerjék értékét; igyekszünk örömet szerezni neki; készek vagyunk saját jólétünket is fel-

áldozni, hogy a szenvedéstől megóvjuk, hogy nyugal-
mát biztosítsuk.

Igen, mindez szép, nagyon szép; de mit teszünk
egyenesen barátunk *lelkéért*?

Kérjük-e Istent naponta, hogy ezt a lelket aláza-
tossá, tisztává, kötelességtudóvá tegye?

Azzal a gyöngédséggel, körültekintéssel, mellyel
valamely örömet szerezniék neki, eljuttatjuk-e hozzá
épen azt az olvasmányt, melyre lelkének szüksége
van? Megszerezzük-e az alkalmat számára az érdem-
szerzésre azzal, hogy alamizsnaadásra szólítjuk föl,
hogy módot adunk neki a lemondásra, a megalázko-
dásra?

Van-e erőnk ahhoz, hogy el ne távoztassuk ettől
a lélektől a szenvedést, melyet reá nézve üdvösnek
látunk?

Ez nehéz! — mondjátok.

Nem tudjátok akkor, mi a barátság. Hát Isten
vajjon nem szeret-e minket? S ő mégis megengedi,
hogy szenvedjünk, sőt mi több: ő küldi a szenvedést.

A barátság a lelkek kapcsolata; nem azért, hogy
élvezzenek, hanem hogy tökéletesedjenek s együtt
emelkedjenek Isten felé; amennyire emelkednek,
annyira boldogítja őket egymás szeretete.

A barátság veleje nem a gyöngédség, hanem az
erő, az odaadás, a tapintat, a tisztaság, a lemondás.
Könnyen megtéveszt bennünket az, hogy inkább sze-
rettetni óhajtunk, mint szeretni, s buzgóságunkat lo-
hasztja a félelem, hogy hátha kevésbé szeretnek,
mint mi.

Ne feledjük soha: az önző szív szeret, hogy szeretessék, — a keresztény szív szeret s viszonzást nem kíván.

A szegény felebaráti szeretete.

Egy kis falu plebánosa a hittanórán a felebaráti szeretetről beszélt. Egyik figyelemmel hallgató gyermek ajka szomorú mosolyra húzódik s csendesen ezt mondja: Ó, igen, szép a felebaráti szeretet, de csak a gazdagoknak való!

A pap meghallja s hozzáfordul:

— Ugy-e ismered az útkaparó feleségét, aki ott a domb alján lakik?

— Ismerem, főtisztelendő úr. Ide látszik a házacska. Ismerem három kis gyermekét is; az anya minden nap ott ül a ház előtt és fon, vagy varrogat; még szegényebbek, mint mi vagyunk.

— No, látod, kis barátom; hallgasd meg hát, hogy a felebaráti szeretetnek mily cselekedeteit vitte végbe ez az asszony csupán tegnap:

•

Épen kinyitotta hajnalban az ajtaját, mikor látta, hogy öreg szomszédasszonya fölfelé igyekszik a dombon s nagy kosár kenyeret cipel.

— Szomszédasszony, — szólítja meg egyszerűen, — hadd kísérem el egy darabon. A kicsinyek még alusznak, az uram elment már s úgy szeretem a friss reggeli levegőt. Hozzácsatlakozva kedvesen beszélget s közben elveszi kosarát. Csak a dombtetőn adja

újra vissza, mondván: — Isten vele szomszédasszony; köszönöm a kedves társaságot! Azzal vidáman visszatér. Őrzőangyala pedig mosolyog.

Háza előtt egy másik szomszédasszonnyal találkozik, akit napszámba hívnak, hol jó fizetést kapna, de nem tud mit csinálni Péterkéjével, akit magával nem vihet.

— Adja hozzám a kis ártatlant, — mondja az asszony, — nem lesz alkalmatlan s kicsinyeim örülnek neki! — Azzal magához öleli a kis fiút s beviszi a házba. És őrzőangyala mosolyog.

A kicsinyek megreggeliztek s épen takarít, mikor az utca végéről veszekedés hallatszik. Fábrián koccant össze feleségével, a takács s ő azonnal ott van néhány csillapító, megnyugtató szóval, amilyet egy tapasztalt, derék asszony mindig talál. Mosolyra indítja a civakodókat, kezét nyújtja mind a kettőnek s visszatér gyermekeihez. Őrangyala mosolyog.

A póstás halad arra, beköszön s levelet mutat, mely az öreg Kristófnak szól, aki néhány házzal lejjebb lakik. Katonafiától jött. — Bizony eljöhetne elolvasni, — mondja a póstás. — Megyek, — válaszol az asszony, — majd meg is írom mindjárt a feleletet.

S mindezt egyszerűen, derülten csinálja. Házában azért nincs rendetlenség s nem is késik el semmivel. És őrangyala mosolyog.

Háztartásában tevékeny, rendes, gondos. Kicsinyeivel elmondhatja az imádságot s aztán ott játsza-

nak szemei előtt, míg ő dolgozik; itt-ott mosolyog rájuk.

Egy-kétszer kilép háza küszöbén, hogy az elhaladó szegénynek egy darab kenyeret s néhány bátorító szót adjon.

S ha ura hazajön ebéd idejére, mindent készen talál, gyermekei tárt karokkal várják, felesége szerető mosollyal fogadja.

— Mit gondoltok gyermekeim ennek a szegény asszonynak e napjáról? — fejezte be elbeszélését a pap, kit a gyermekek tágranyilt szemmel hallgattak.

— Ugye hogy jól töltötte el? Csupa olyasmit cselekedett, ami odafönn az égben ragyogni fog, mint a gyémánt, idelenn a földön pedig forrása az örömek, békének, boldogságnak s vigasztalásnak.

— Gyermekeim adjatok, adjatok sokat s ne mondjátok: kicsi vagyok, szegény vagyok, magam is rászorulok arra, hogy nekem adjanak! Hiszen mindaz, amit a jó Isten nektek adott, forrása lehet a felebaráti szeretet cselekedeteinek!

Szemetek azzal a nyugodt, derült, bizalomkeltő tekintettel nézhet másokra, amely magához vonja a kicsinyt, a szegényt, a bátortalant.

Ajkatok jó szót adhat, amely hív, vigasztal, megnyugtató, erősít, tanácsol, bátorít, mosolyra indít. Aztán adhat Istennek imádságot azokért, akik nem tudnak, vagy nem akarnak imádkozni. Milyen hatalmas adomány ez! Isten megengedi, hogy megfizessük azoknak a gonosz embereknek tartozását, akik nem akarnak neki semmit adni.

Kezetek bizonnyal adhat egy darabkát kenye-
retekéből, vagy egy-két magatoktól megvont fillért; de
ezenkívül segíthet, támogathat, oltalmazhat, könnyít-
het, dolgozhatnak mások helyett s szórakoztathat má-
sokat.

Lábatok sietve vihet oda, ahol kötelességet kell
teljesíteni, ahová segítséget kell vinni, vagy ahol ví-
gasztaló szót kell ejteni. Gyorsan! Gyorsan! Ez a
felebaráti szeretet kiáltása.

Időtököt odaadhatjátok azáltal, hogy a pihenő
időt másokra áldozzátok. Milyen jól felhasznált az
az idő, melyben másnak örömet szerzünk, melyben
segítünk azoknak, akik kisebbek, tudatlanabbak, sze-
rencsétlenebbek nálunk. Milyen szép adomány: meg-
tanítani egy kis gyermeket keresztet vetni, megmu-
tatni neki, hogy kell kezét összetenni, a kis Jézusnak
és Szűz Máriának csókot küldeni, vagy elmondadni
vele: Szeretlek, én Istenem!

Szíveteket odaadhatjátok, ha jók vagytok min-
denkihez, barátságosak, engedelmesek, szívesek min-
dig.

Gyermekek, kicsinyek, adjátok, adjátok sokat,
hiszen olyan gazdagok vagytok!

A legnagyobb dolog a világon.

A legnagyobb dolog a világon: A szeretet egy
cselekedete.

Ismeritek-e a szegény Emmát? Ugye nem? Hi-
szen falujában is alig ismerik.

Pedig Isten szemében a legnagyobb személyiségek egyike.

Hogy ki ő? — Egyszerű varrónő.

Hogy mit csinál? — Nem nagy dolgot; olyasmit, amit mindenki megtehetne épen úgy, mint ő, csakhogya nem teszi mindenki.

Reggel felébredvén ezt mondja: — Istenem, egész napom tied, hozzon bármit magával, szerencsét, vagy szerencsétlenséget; neked szolgállok, mert szeretlek!

Hozzáfogva egyhangú napi munkájához, így szól: — Engedelmeskedni akarok neked Istenem, mert szeretlek!

Kilépve az utcára, egy szerencsétlen ember istenkáromlását hallva így fohászkodik: — Istenem, ezerszer jobban szeretlek, mint amennyire ez a szerencsétlen gyaláz; irgalmazz neki!

Koldussal találkozva, pár fillért ad neki, mondván; — Neked, Istenem! Tudom, hogy ez a Te kezed!

Mikor katolikus célra gyűjtenek, odaadja néhány fillérét: — Nem vagyok gazdag, Istenem, de segíteni akarok a lelkek megmentésében.

Szívességre kéri s egyszerűen teljesíti azt. — Érted, Istenem! Mintha Te kérnéd!

Megrágalmazták szegényt; a feszület lábát megcsókolva így szól: — Mint téged Istenem! Köszönöm!

Este pedig, mielőtt fejét álomra hajtja, mellét veri: — Istenem, kevésbé szerettelek ma; holnap sokkal jobban akarlak szeretni!

S ezt tette tegnap, ezt fogja holnap tenni s azután is mindaddig, míg majd odafönn vég nélkül mondhatja: Szeretlek Istenem!

Mi ez a világ szemében? Ó, a világ vállat vonva azt mondja erre, hogy: semmi!

A jó Isten előtt pedig minden!

S ez a szegény varrónő a legnagyobb személyiségek egyike a jó Isten szemében!

•

Igen, nagyobb, mint ti mindannyian, politikusok, írók, költők, nagy szónokok, híres művészek!

Mert mi a fény, a hírnév, mely neveteket körülvesszi, a szeretetből fakadó cselekedet mellett?

Zaj ... mely megmozgatja a levegőt, ... s elmúlik.

Füst, ... mely elhomályosítja a légkört ... s elszáll.

Fény, ... mely elvakítja a szemet, ... s eltűnik.

De a szeretet cselekedetei nem mulnak el; fölviszik az Úrhoz teremtményének hódolatát, tiszteletét, alázatos megadását, háláját! S a jó Isten elfogadja, összegyűjti, megőrzi őket; sőt: kimondhatatlan örömet szereznek atyai szívének!

Szeretetből adott alamizsna; — szeretetből végzett egyhangú munka, melyről senki sem tud; — tanács, vigasz, egyszerű vidámság, mely szeretetből fakadt, — szeretetből elviselt megalázás, lelki fájdalom, megvettetés, — szeretetből szívesen vállalt szenvedés, betegség, szegénység, elhagyatottság, — ezt mind, mind viszont fogja látni a kis Emma odafenn

olyan boldogsággá, békévé, örömmé változva, melynek soha vége nem lesz!

Ez a szegény, ismeretlen kis varróleány néhány esztendő múlva halott lesz, — de halottak lesztek ti is nagyhírű emberek, de az ő munkája értékesebb és maradandóbb a tiéteknél!

Ha cselekedeteitek az isteni igazság mérlegére kerülnek, az ő megvetett élete tartalmas és dicsőséges lesz, a tiétek pedig könnyű és üres!

Ismeretlenül élő, egyszerű lelkek, alázatos, türelmes munkásnők, hűséges, odaadó szolgálók s mindnyájan, kik e sorokat olvassátok, kövessétek a szegény Emma példáját s gondolatok arra, hogy a legnagyobb dolog a világon: a szeretet egy cselekedete.

Szeressük a gonoszokat.

Nemsokára már csak a jó Isten meg én fogjuk szeretni a gonoszokat — mondá egyszer Szalézi szt. Ferenc.

Miért ne szeretnők egy kicsit őket, azokat a szegény bűnösöket; hiszen olyan sajnálatraméltók!

Ha jó dolguk van, *szeressük őket távolról* azzal, hogy imádkozunk értük. De ha szerencsétlenek — a szerencsétlenség ránehezedik a gonoszokra is — ha a halál elviszi szeretteiktől, ha betegség, néha szégyenletes betegség sujtja őket, ha megvetés és nyomorúság a sorsuk, — akkor *szeressük őket közről*. Ne habozzunk kezünket nyujtani nekik s szóljunk jóindulattal hozzájuk.

A jóindulat az egyedüli szer, mely meg tudja gyógyítani a romlott lelkeket, rossz természeteket...

Hány bűnös⁴ hal meg töredelem nélkül, aki szentté lehetett volna, ha találkozik egy olyan lélekkel, aki megszánja, szereti s ezt egyszerű szóval meg is mondja neki.

Hány bűnt engedünk elkövetni, hány lelket hagyunk távol maradni a jó Istentől, mert *nem szere-tünk eléggé!*

Oknélküli neheztelések.

Óvakodjunk a családi életben az oknélküli neheztelésektől.

Sok nőnek különös tehetsége van ahhoz, hogy ellenséges érzést mutasson családjának valamely tagja iránt.

Hogy miért? Ő maga sem tudná megmondani, mert az ok sohasem határozható meg pontosan s innen származik a baj.

Egy közönyös arckifejezést vélt — például — észrevenni, amit pedig csak fáradtság okozott, amit az illető nem mert megmondani, vagy más okból nem hozhatott tudomására.

Vagy egy szót magyarázott félre, mert elégedetlen volt s rossz kedve mindent hamis színben látatott vele.

Valami mende-mondát hallott, melyet nem kellett volna meghallania, vagy amelyre világosságot kellett volna derítenie azzal, hogy magyarázatot kér egyenesen attól, akitől a szóbeszéd származik.

S az eredmény: közönyössé, zárkózottá, gyanakvóvá válik; kémleli, magyarázgatja a legcsekélyebb mozdulatot . . . aztán néhány nap múlva megállapítja: nem szeretnek többé . . . Aztán következik az elhidegülés, a kicsinylés, majd a megvetés, végül bizonyos gyűlölség, mely emésztí a szívet . . .

És mindez hallgatógon nő a lélekben és keserűvé és nehézé teszi a családi életet!

Azzal vigasztalódik, vagy jobban mondva, azon éldeleg: Mennyit szenvedek! S nem gondol arra, hogy hozzá tegye: Mennyi szenvedést okozok!

Hol a hiba?

Ott, hogy hiányzik az egyszerű őszinteség és a bizalom.

Felejtjük el!

Felejtjük el! Hány aggódo és nyugtalankodó lelket nyugtatott már meg és tett mosolygóvá ez az egyszerű szó!

Tapintatlan magaviselet sért bennünket; felejtjük el!

Csípős vagy igazságtalan szóval bántanak; felejtjük el! Akinek ajkán kicsúszott, örül, ha elfelejtjük.

Egy kínos szóbeszéd elszakítana régi barátunktól; felejtjük el! Megőrizzük vele szívünk békéjét s barátunk szeretetét.

Egy gyanakvó hang lehütené szeretetünket; felejtjük el! Bizalmas arcunk majd visszahozza a bizalmat.

Ugy-e utunkról óvatosan eltávolítanánk a töviseket, hogy lábunkat meg ne sértsük; és abban örömmünket találnók, hogy összeszedjük és szívünkbe mélyítsük a töviseket, melyek a családi életben teremnek?!

ALÁZATOSSÁG.

Fekete gondolatok.

Apró, tolakodó gondolatok forgolódnak, röpdösnek minduntalan körülöttünk s kellemes külső mögé rejtőzve, mindenáron be akarnak jutni szívünkbe.

Mit beszélnek rólam? Mit gondolnak felőlem? Vajjon szeretnek-e? Gondolnak-e rám? Vajjon nem beszélnek-e rólam rosszat a hátam mögött?

Egészséges ösztönünk megérzi, hogy ezek a gondolatok mérges, csipő rovarok s visszautasítjuk őket ... de újra vissza-visszatérnek, körülvesznek s ha nem vigyázunk, végre mégis csak találhatnak valahol egy kis rést, melyen belopóznak a szívbe.

Ettől kezdve vége a nyugalomnak; a körülöttünk levők szívének melegét nem érezzük többé, a lelket nyugtalanság s bizalmatlanság tölti el.

A mosoly helyét szomorúság foglalja el, az egyszerű őszinteséget gyanakodás; a gondolat, mely eddig kérdés alakjában lépett fel, most állíttássá lesz: — Nem szeretnek többé, — rosszat beszélnek felőlem, — terhére vagyok mindenkinek.

S ha e gondolatok befészkeltek magukat a szívbe, nehéz kiűzni onnan! Mennyivel egyszerűbb lett volna be sem eresztetni őket! Csak azt a kis rést ne találták volna szívünkön!

S tudjátok-e, hogyan kellett volna visszatartani őket? Mit kellett volna felelni nekik?

Hogy szeretnek-e? — Kell, hogy szeressenek, mert mostantól kezdve nagyon-nagyon szeretetre-méltó és odaadó leszek.

Gondolnak-e reám? — Bizonnyal, hiszen szíves-séggel olyan nélkülözhetetlenné teszem magam, hogy ne tudjanak megenni nélkülem.

Hogy mit beszélnek rólam? — Mától fogva bizonynal azt mondják rólam, hogy mindenkinek kedvében járok...

Ilyen gondolatok mellett szívünket nem fogja el a keserőség soha s ajkunkról nem távozik el a mosoly.

Szerencse, melyet kevés ember ismer s még kevesebb kíván.

Ez a szerencse: a baklövés. Azok az apró, véletlen szerencsétlenségek, melyek az embert a nyilvánosság előtt érik; melyek nem ártanak sem az egészségnek, se a becsületnek, se a jó hírnévnek, de amelyek egy kicsit nevetséges színben tüntetik föl az embert.

Semmit se oly kínos elviselni, mint az ily véletlen ügyetlenséget; megaláz, bánt, kínozt, folyvást eszünkbe jut, folyton szemünk elé állítja szelességünket, gúnyosan mosolyog ránk s ragyogó, nagy szeme, mintha mindig ezt mondaná: Jaj, de furcsa volt!

S ezt szerencsének nevezzük? Igen, a léleknek szerencséje ez. Mert a baklövés megalázás, mellyel a jó Isten apró hibáinktól akar megszabadítani; azoktól, melyek lelkünk szépségét elhomályosítják s amelyek eltüntetésére különben nem is gondolnánk.

A baklövés kézzelfogható figyelmeztetés arra, hogy levetközzük némely hibánkat, különösen az ön-elégültséget és a gúnyolódásra való hajlandóságot.

A baklövés szúrós hegye annak a remek gyűrűnek, melyet a mesebeli hercegnek keresztanyja adott. Ez a kis herceg rossz természetű, durcás, érzékenykedő, hiú teremtés volt, — amilyen nem egy van közöttünk, — de akinek szerencsére tündér volt a keresztanyja. Ez a tündér olyan gyémántgyűrűt ajándékozott neki, melynek éles hegye, mihelyt szeszélyeskedni akart, azonnal megszurta.

Néhány baklövessel több talán bennünket is oly szerénnyé, kedvessé, elnézővé, jóakaróvá tenne, amilyenné sok-sok szúrás a mesebeli kis herceget tette.

•

Az ilyen ügyetlenségeknek valaki azt a nevet adta, hogy a jó Isten gyertyaoltogatói; s igazabb és szellemesebb elnevezést nem is lehetett volna találni rájuk. Nagyon jól bebizonyítható vele, hogy mily áldás a baklövés.

1. A gyertyaoltogatóhoz gyertya kell, mégpedig égő gyertya, mert mire volna jó az oltogató, ha a gyertya nem égne? Ime az első vigasz azoknak, akiknek a jó Isten ilyen megalázást küld: ők világítanak,

tehát valamire valók. Az ostobák nem követnek el baklövéseket, vagy legalább is: nem veszik észre az emberek.

2. Az oltogató takarékoságból oltja el a gyertyát. Ime a másik vigasztalás: ha baklövést nem követnél volna el, lelked égő gyertyáját hamar fölémésztette volna az önhittség, az önszeretet. Így hosszú időnkig megtartja a jó Isten az alázatosság, a szerénység, az elvonultság révén. — Hiszen az ember szívesen elrejtőzik, ha ügyetlenkedett.

3. A gyertyaoltogató nem oltja el örökre a gyertyát, meg lehet újra gyújtani. Ime a harmadik vigasztalás: a jó Isten, aki tudja, hogy hol vagy, ismét meggyújtja azt a gyertyát, ha itt az ideje, csak tudj megnyugodni, túrni, várni.

Vajjon valóban nem szerencse-e a baklövések elkövetése?

Amitől a szentek félnek.

P. Lacordaire prédikált Lyonban; s egy szemtanu szerint hasonló sikert még senki sem aratott. A város valóságos mámorban úszott. Abban az időben, mikor a francia kamara és sajtó legerősebben élesztette a vallásellenes szenvedélyek tüzét, Lyonban a lakosság színe-java egy középkori csuhás-barát szaván csüggött, aki a XIX. században a hit és lelkesedés olyan csodáit varázsolta elő, mint a hajdani híres hitszónokok.

Már reggel 5 órakor megszállta a tömeg a hatai-

mas székesegyházat s kész volt 7—8 órán át is várakozni, hogy néhány percig hallgathassa a keresztény tanítást. De gyönyörű szónoklatban is volt része! Az ihlet, mely a szónokot megszállta, magával ragadta a hatalmas tömeget, mely zúgott, morajlott s csupán a szent hely iránti tisztelet tartotta vissza attól, hogy tetszésének, lelkesedésének hangos kifejezést adjon.

Egyik legszebb konferenciabeszéde után az egyszerű házban, hová P. Lacordaire pihenni és imádkozni tért meg, hasztalan várták az estebédhez. Egy ideig várakoztak, de látván, hogy nem jön, — pedig mindig nagyon pontos volt, — egy szerzetes fölment érte. Kopogtatására feleletet nem kapván, belépett a szobába s a szónokot ott találta a feszület előtt; arcát kezeibe temetve imádkozott és zokogott.

— Atyám! mi baja? — kérdé, megölelve őt.

— Félek, — felelé a szerzetes — s szeme könnyel volt tele.

— Ugyan mitől Atyám?

— Félek a sikertől!

•

Hát a siker megfélemlít?

Igen, megfélemlíti a szenteket!

Mert a siker a lélekre nézve olyan, mint a forró nap a gyöngé kis virágra.

A siker olyan, mint mikor a zápor zuhogva ömlik egy félénk virágszálra, mely pedig csak néhány csepp vizet kíván.

A siker olyan, mint a finom szeszes ital, mely

cseppenként élvezve fölemel, lelkesít, erősít, — de mérték nélkül mámorossá tesz, elerőtlenít, letör.

Mindenesetre kell egy kis bátorítás innen a léleknek, mely elé Isten azt a feladatot tűzte, hogy világítson és lelkesítsen, mint ahogy a szívnek is szüksége van egy kis melegségre, de elég a mérsékelt elismerés, a halk köszönet.

A szentek attól félnek, hogy túlságosan sokat kapnak itt a földön; attól félnek, hogy a mennyei jutalom egy részét rabolja el tőlük az, aki itt jutalmazza őket. S ezért, ha a siker fénye körülveszi, ha zaj, hírnév követi őket, megijednek, elrejtőznek s így imádkoznak: Kímélj meg Uram!

Ugyanazt kívánják, amit az ibolya kért a virágok angyalától, mikor meg akarta jutalmazni az illatért, melyet áraszt:

— Egy kis füvet, mely eltakarjon.

Talán az a legszentebb e földön, ki legtöbbet tesz, de legjobban elrejtőzve.

Olaj.

Panaszkodom, hogy zavarnek; rosszul esik, ha egyedül hagynak; bánt, ha sokat beszélnek s boszszant, ha hallgatnak. Olyan vagyok, mint az ócska szélkakas, amely mindig csikorog, bárhonnan fúj a szél. Egy kis olaj kellene erre a csikorgó szerkezetre!

Szegény lélek, borulj térdre Jézus Szíve előtt, húzódj közel hozzá s szegénységed teljes tudatában mondd halkán: Ó, szelíd és alázatos szívű Jézus, irgalmazz nekem!

Érezni fogod lelkedén az olajcsöppet, mely békét és megnyugvást ad.

Senki észre ne vegyen.

Istenem, — mondá egy nagy lélek — engedd, hogy úgy haladjak át az életen, hogy senki észre ne vegyen!

Ez az óhaja, jobban mondva célja minden nagy odaadásnak és bátor törekvésnek. A kis erényeknek szükségük van a mások elismerésére, amely fönn-tartsa őket, mint ahogy a kis gyermekeknek is szükségük van a bátorításra ahhoz, hogy járjanak; — a nagy erények azonban magánosan haladnak át az életen, árasztják a jót; az odaadás hősies cselekedeteit viszik véghez anélkül, hogy egyáltalán gondolnának arra, hogy amit cselekszenek, az nagy, hősies dolog.

•

Az észrevétlenségnek e jelmondata: — Istenem, engedd, hogy úgy haladjak át az életen, hogy senki észre ne vegyen — különösen a keresztény nő jelmondata legyen; az ő igyekezete csak addig terjedjen, hogy Isten oltalmazza, családjá szeresse, a szegények áldják, — tovább nem; hogy ezt elérhesse, három eszköz áll szolgálatára: a hűség, az önfeláldozás, a jótékonyság.

Egy anya mondá: szeretném, ha olyan fiam lenne, akiről sokat beszélnek és olyan leányom, akiről semmit sem beszélnek.

Ez legtökéletesebb foglalata egy anya reményeinek.

Egy gondolat.

Ime itt e gondolat; fogadd jó szívvel, őrizd meg s tedd minden tevékenységed irányítójává:

At akarom magam adni Jézusnak, hogy általam tegye mindazt, amit cselekednék, ha az én helyemen lenne, ha itt élne azok között, akik körülöttem vannak, akik hozzám tartoznak.

Jézusom, használd kezemet, hogy segítségére legyek mindenkinek. Kezem adhat, könnyíthet, vezethet; szolgálatára lehet, — mint a tied, — mindenkinek.

Jézusom, használd ajkaimat irányításra, tanácsadásra, bátorításra, vigasztalásra, örvendeztetésre, védelmezésre, de különösen imádkozásra.

Jézusom, használd értelmemet, hogy az imádság csendjében s komoly olvasmányaimból összegyűjtsem mindazt, ami világosít, emel, gazdagít s általa formáljam, irányítsam s elvezethessem a lelkeket hozzád.

Jézusom, rendelkez anyagi javaimmal, hogy a szegényen, nyomorulton segítsék, hogy lecsendesíthessem a szerencsétlen elégedetlenkedést s hogy megismertethesselek azokkal a gyermekeiddel, akiknek sohasem beszélnek rólad.

Jézusom, használd akaratomat; hadd adhassam át neked alázatosan és nagylelkűen: itt vagyok, tégy velem amit akarsz!

Jézusom, használd szívemet, hadd legyen odaadó, hadd szeressen, hadd keresse és emelje föl a szomorodott lelkeket.

De Uram, mindezt úgy, hogy én egészen eltűnjek a Te ragyogásodban; csak Téged lássanak, csak Téged szeressenek s mindent Neked köszönjenek meg.

A béke.

Menj az Oltáriszentség elé, nyugtalan lélek, aki békességet keresel és ott legyen bátorságod térden állva, nagyon lassan és a meghallgattatás őszinte óhajával elmondani Istennek a következő imádságot:

Szelíd és alázatos szívű Jézus, hallgass meg engem!

Attól a kívánságtól, hogy becsüljenek, ments meg engem Jézus!

Attól a kívánságtól, hogy szeressenek, ments meg engem Jézus!

Attól a kívánságtól, hogy keresett legyek, ments meg engem Jézus!

Attól a kívánságtól, hogy tiszteljenek, ments meg engem Jézus!

Attól a kívánságtól, hogy dícsérjenek, ments meg engem Jézus!

Attól a kívánságtól, hogy előnyben részesítsenek, ments meg engem Jézus!

Attól a kívánságtól, hogy tanácsomat kérjék, ments meg engem Jézus!

Attól a kívánságtól, hogy helyeseljék eljárásomat, ments meg engem Jézus!

Attól a kívánságtól, hogy kímélettel legyenek hozzám, ments meg engem Jézus!

A megaláztatástól való félelemtől, ments meg engem, Jézus!

A megvettetéstől való félelemtől ments meg engem, Jézus!

A visszautasíttatástól való félelemtől, ments meg engem, Jézus!

A rágalmaztatástól való félelemtől, ments meg engem, Jézus!

Az elfelejtetéstől való félelemtől, ments meg engem, Jézus!

A kigúnyoltatástól való félelemtől, ments meg engem Jézus!

A bántalmaztatástól való félelemtől, ments meg engem, Jézus!

A meggyanúsíttatástól való félelemtől, ments meg engem, Jézus!

*

Engedd Jézusom, hogy akarjam, hogy másokat jobban szeressenek, mint engem,

Engedd Jézusom, hogy másokat jobban becsüljenek, mint engem,

Engedd Jézusom, hogy a jó vélemény másokról növekedjék, rólam pedig kisebbedjék,

Engedd Jézusom, hogy másoknak hasznát vegyék, engem pedig mellőzzenek,

Engedd Jézusom, hogy másokat dicsérjenek, rólam pedig megfélekezzenek,

Engedd Jézusom, hogy másokat mindenben előnyben részesítsenek,

Engedd Jézusom, hogy mások szentebbek legyenek nálamnál, föltéve, hogy én annyira legyek az, amennyire képes vagyok reá.

IMÁDSÁG.

Mire képes az imádságos lélek.

Egy lélek, egy lélek pusztán, bizony nem sok jót tud tenni; de az imádságos lélek, — majdnem maga az isteni mindenhatóság.

Akik tűnni látjátok reményeteket, hogy sikerülni fog a rátok bízott családot, társaságot Istenhez vezetni, — igyekezzetek oda bejuttatni s ott megtartani olyan valakit, aki Istent hordja szívében.

Egy derék, jellemes keresztény ember nemrégiben megvett egy ipari vállalatot s szomorúan vette észre, hogy munkásai távol élnek Istentől.

Egy nap, amint ebéd után a templomba lép, ott találja imádkozva egyik munkásnőjét, egy 18 éves fiatal leányt, akit eddig alig vett észre.

Megvárta, míg a leány elvégzi imáját, aztán megállította. Megtudta tőle, hogy mindennap benéz a templomba, amint egy kis szabad ideje van. „De azért nem vesztegetem az időt”, — teszi hozzá félénken.

Kenyéradója mosolyog; — szegény leányka a szemrehányástól fél.

— Figyelj ide, leányom; ne mondd el senkinek, hogy találkoztunk. A jó Isten nevében kérek tőled

valamit. Légy rajta, hogy társaidat megtérítsd.

— Én?!

Annyi csodálkozás volt az arcán, tekintetében annyi naivság, hogy a gazdája elmosolyodott. Erre volt szüksége: olyan lélekre, aki magát méltatlannak tartja.

— Igen, te! Megmondom, hogyan. Légy mindenkiel kedves, előzékeny, vidám, szolgálatkész, aztán csatlakozz a fiatalabbakhoz s vidáman, jókedvűen segíts nekik. Az idősebbek megbízásait szívesen teljesítsd. S jöjj be a templomba egy percre mindig, valahányszor a műhelybe mégy, vagy onnan jösz. Ez könnyű ugye? De még nem minden. Esténként, 9 óra tájban, mielőtt lefeküdnél, térdelve elmondod a rózsafűzér egy tizedét, amit ugyanakkor én is megteszek. S végül minden hónapban egyszer áldozunk mind a ketten e szándékra.

A leány tágranyilt szemmel hallgatta gazdáját. Majd kezét összekulcsolva mondá: Ó milyen jó az Isten! És szeme könnybe lábbadt.

— Rendben van, leányom, menj vissza még egy percre a templomba s aztán siess a műhelybe.

Két hónap múlva a leány megcsófolította a gazdáját: — Van egy társam; — mondá, — ő is elmond napjában egy tizedet a rózsafűzéren s havonként áldozik.

A haladás lassú; még egy újonc, pár hónap múlva még egy... aztán szünet. De ez a négy munkásnő derült és igyekvő; vidám dalokat énekel — s

kevesebb a műhelyben a tisztátalan beszéd. Isten csendben munkálkodik itt is, mint a nagy természetben.

15 hónap mulva, — igen, sok időbe került, — de a kitartás nem hiányzott: 30-nál többen voltak. Most is vidám dalokat énekeltek a műhelyben, de énekeltek szent énekeket is és közösen imádkozták a rózsafüzért.

Mire nem épes az ember Veled, én Istenem, ha imádkozik, ha Néked szolgál és ha bizalommal tud várni!

Vesztegetem az időt.

Hányszor hagyja el ajkadat bosszúsan e mondas: vesztegetem az időt — s a türelmetlenség visszatükröződik nemcsak viselkedéseden, mozdulatodon, de arcodon is.

Valaki várat magára s nélküle nem lehet hozzáfogni a tervezett munkához: „vesztegetem az időt” — s csak Isten a tudója azoknak a rosszindulatú gondolatoknak, melyek lelkedben támadnak.

Előre nem látott várakozás egy előszobában: — „vesztegetem az időt”, — s gondolatban lázas sietéssel futod végig mindazt a hasznos, szükséges, vagy sürgős dolgot, amit azóta elintézhettél volna...

Ha igazi keresztény módjára gondolkoznál, mily jól fel tudnád használni azt az időt, melyet a jó Isten egyenesen azért bocsát rendelkezésedre, hogy közeledj hozzá!

Nézd türelmetlenséged tanujának, — a váróte-

remnek — sarkában egy szegény asszony ül; arca békés, szeme lesütve... Vár mint te, talán sürgősebb dolga van, mint neked s mégis nyugodt. Imádkozik. Tudja, hogy az az idő sohasem vész el, mely közelebb visz a jó Istenhez s csendesen pergeti rózsafüzérét, vagy kedves halottaiért mond néhány engesztelő imát.

Vajjon elvesztegetett idő-e ez?

•

Tudod-e, hogy az a Miatyánk, vagy Üdvözlégység, melyet az „elvesztegetett”-nek nevezett percek alatt ájtatosan elmondasz, visszatarthatja Isten büntető karját attól, hogy valakire lesujtszon s visszatarthat egy halálos bűn elkövetésétől valamely lelket, mely már-már az örvény szélén állt?

Tudod-e, hogy egy Üdvözlégység, melyet a melletted lévő lélekért elmondasz, fénysugár lehet számára, mely elhanyagolt kötelességeire figyelmezteti, — reménysugár lehet, mely megnyugtatja, örömet szerezhet, mely fájdalmát megédesíti, vagy felköltheti benne a méltóság érzetét, s megvetéssel félreteresi a rossz könyvet, melyet kinyitott.

Nem, nem; ha úgy akarjuk, többé nem lesznek elvesztettek a várakozás órái, melyek eddig annyiszor keltettek bennünk elégedetlenséget; sőt: napunk leghasznosabb óráivá válnak, mert a lelkek javára fogjuk felhasználni őket.

Mit vesztettem el?

Minap egy ferencrendi szerzetes beszélt arról, hogy milyen hatalmas befolyása lehet a családban egy Istent szerető, odaadó s türelmes léleknek, — olyannak, — aki naponként áldozván, mosolyogva hordja szívében az Urat s erős akarással van azon, hogy úgy cselekedjék, beszéljen, s úgy viseljen el minden nehézséget, ahogy tenné az, kinek szolgálója és leánya: a boldogságos Szűz.

— Én ismertem ilyen lelket, — mondá a szerzetes, — a jó Isten bizony elég szenvedést mért rá osztályrészüln.

Férjét, a magasrangú katonatisztet vallásos anyja nevelte, de a kaszárnyaélet kitörölte lelkéből a gyermekkori benyomásokat. Derék és becsületes maradt, igaz, de a kétség, mely ellen nem küzdött, elfoglalta lelkében a hit helyét s a kétség után az a szomorú és hideg közönyösség következett, mely becsületes formája a vallástalanságnak.

A szegény asszony, aki leánykájával együtt hűségesen teljesítette vallási kötelességeit, lelke mélyén sokat kesergett és sokat imádkozott annak megtéréséért, akit úgy szeretett itt a földön, hogy a más világon sem akart elválni tőle.

Egy nap új fájdalom csatlakozott a többihez: férje tudára adta, hogy szabadkőműves. Úgy mondta ezt, mint nagyon természetes dolgot s nem vette észre, hogy felesége elsápad s önkéntelen mozdulattal magához öleli gyermekét. Talán, hogy szerencsétlenségtől óvja, vagy talán, hogy a gyermek ártatlan-

ságában menedéket találjon a veszély ellen, mely felé az apa lelke elindult?

Amint az asszony szobájában, felemelte könnytelt szemét, tekintete véletlenül a kandallón álló Szent Antal-szoborra esett s egy gondolat világosította meg szomorodott lelkét.

— Kis leányom, — szólt gyermekéhez, — imádkozzál buzgón Szent Antalhoz, hogy édesapád megtalálja, amit elvesztett.

— Mit vesztett el anyám?

— Majd megtudod később, csak imádkozzál és ... ne szólj neki semmit.

A gyermek ártatlan szemeit a szoborra emelte: — Nagy Szent, add, hogy édesapám megtalálja, amit elvesztett!

E percben nyílt az ajtó s a férj jött be, megmondani feleségének, hogy elmegy hazulról.

Hallotta a gyermek szavait, s útközben gondolkozni kezdett: Vajjon mit vesztettem el? Bizonyosan a feleségem tett el valamit úgy, hogy most nem találja... De micsoda gondolat ahhoz a szoborhoz fordulni érte? Különben... hadd tegye; olyan jó feleség és anya! No majd megmondom neki, hogy ne aggódjék; utóvégre, ha valami fontos dolgot vesztettem volna el, bizonyosan tudnám.

Minthogy június eleje volt, a tisztnek az jutott eszébe, hogy a szép estét künn kellene tölteni a szabadban. Pompás eszme! — mondá magában homlokára ütve; visszamegyek a feleségemért és kísétálunk messze... de... vajjon mit vesztettem el?

Az asszony boldogan mosolygott s hálás pillantást vetett Szent Antal szobrára, mikor újra hazajött s előadta tervét. De nem felelt s érezte, hogy elpirul, mikor férje hozzátette: — Mondd, elvesztettem valamit?

— Miért kérded ezt tőlem?

— Mert hallottam a gyermeket... — A beszélgetés megszakadt, de az asszony zavara nem került el figyelmét s még sokszor megkérdezte magától: Vajjon mit vesztettem el?

•

Június 12-én estefelé az anya együtt volt leányával a szobában s a gyermek buzgón ismételte naiv kis imáját: — Nagy Szent, add, hogy édesapám megtalálja, amit elvesztett!

— Mondd meg hát végre, mit vesztettem el, — kiáltott a tiszt hevesen, belépve a szobába. — Egy hete üldöz már ez a gondolat... Ahelyett, hogy folyton imádkoztatod ezt a gyermeket, sokkal jobban tennéd, ha megmondanád, hogy mi az: akkor legalább tudnám, érdemes-e fárasztani miatta!

Az asszony felkelt s nyugodtan férje szemébe nézve így szólt:

— Barátom, el akarnál-e engem hagyni örökre?

— Azt már nem! S ha ezért imádkozol s ezért jársz a templomba, akkor nyugodtan fölhagyhatsz vele.

— Pedig, ha nem találod meg, amit elvesztettél, el kell válnunk, még pedig örökre!... — hangja meghatott volt, szemei megteltek könnyel.

— De hát mi az? Mit vesztettem el?

— Hitedet... anyád hitét... És én nem akarok elválni tőled, nem akarok... Meg kell találnod ismét!

A szegény asszony zokogott, mialatt férje szó nélkül kiment.

— Hitemet, — mondá magában, — anyám, feleségem, leányom hitét!

S az imádkozó asszony egész éjjel hallotta, hogy férje izgatottan jár-kei a szomszéd szobában és ismét elgeti: a hitemet... anyám hitét!

Másnap reggel belépett felesége szobájába; majd mintha hirtelen gondolata támadt volna, ezt kérdezte: Ünnepe van ma?

— Igen, Páduai Szent Antal napja.

— Ah! A kandallón lévő kis szenté?!... Tehát: Köszönöm, Szent Antal!

Felesége aggodalmasan nézett rá.

— Igen, igen, — kiáltotta kitérve karjait, — megvan, megtaláltam, amit elvesztettem!

S pár perccel később a ferencrendi zárda kapusa egyik gyóntatónkat hívta, hogy meggyóntassa a katonatisztet, aki megtalálta hitét.

Az esti ima.

Aki ágya előtt térdelve ájtatosan elvégzi esti imáját, ugyanazt teszi, mint a jó gazda: éber őrt állít háza elé. — Nyugodtan alhatik!

Jézus vár.

Vajjon, ha valaki azt mondaná: Jézus itt meg itt vár rád, nem hagynál-e ott mindent boldogan s nem sietnél-e bizalommal hozzá? Ugy-e, hogy szívesen lemondanál minden tervedről, örömet abba hagynád legkedvesebb foglalkozásodat is?

Látod, kedves lélek, Jézus csakugyan vár minden reggel a templomban. Leszáll az oltárra, vár, sőt kér, hogy jöjj hozzá.

És te nem gondolsz erre? S nem vállalnád a fáradságot, hogy elmenj a szentmisére?

Nem imádkoztak e házban.

Egy áruház, mely tegnap még, — az emberek szemében, — gazdag és virágzó volt, tönkrement és bezárta ajtait.

Egy jámbor keresztény asszony egyszerűen azt mondta rá: — Nem imádkoztak abban a házban.

E szavak sok mindent megmagyaráznak.

•

Az a ház, amelyben nem imádkoznak, nem állhat sokáig.

Természetesen, a falak nem omlanak össze, de fokról-fokra eltűnik közülök a lélek, az élet, ami e magukban véve hideg falakat olyan meleg fészekké teszi; eltűnik az egyetértés, a gyöngédség, elnézés, odaadás, — mindaz, ami megédesíti e különben nehéz életet.

A kövek csak úgy maradnak együtt, ha összetartja őket a kötőanyag; a lelkeket az imádság fűzi össze. Imádság nélkül semmiféle együttlét sem tartós, nélküle a legőszintébb, legodaadóbb szeretetet is lassan lehűti az egyhangúság, unalom és kiábrándulás, amit az élet hoz magával.

Nem, szegény szívek, kik annyi őszinteséggel mondjátok, hogy örökké fogjuk egymást szeretni! — nem tart soká szeretetetek, ha nem imádkoztok együtt és egymásért!

•

Ki tudná elmondani, hogy az esténként fennhangon elmondott ima mily világosságot ad; fényénél felismerjük hibáinkat, erőt nyerünk, hogy helyre hozzuk azokat, — jóakaratot, hogy megbocsássuk és gyengédséget, hogy mindig szeressük egymást.

Akik örökké akarjátok egymást szeretni, ahe-lyett, hogy oly erősen ígértek ezt egymásnak, — hiszen a legőszintébb jóakarát mellett sem tudjátok majd megtartani, — tegyétek inkább ezt az ígéretet: minden este elmondunk majd együtt egy kis imát!

•

Amely házban mindennap imádkoznak, oda mindennap lehívják a jó Istent s Ő vendége, pártfogója, támasza, segítője lesz a háznak. Nem távoztatja el onnan a megpróbáltatásokat, nehézségeket, — minden becsületes törekvés dacára megengedi a sikertelenségeket is, — de megakadályozza az összeomlást.

Mert a család jólétének, békéjének, becsületének megoltalmazására egy mód van: Istennek szolgálni, neki engedelmeskedni, hozzá imádkozni.

•

E szomorú statisztikát egy orvos közölte egyik katolikus lapban:

20 éve járom a világot s e hosszú idő alatt számtalan szerencsétlen családot láttam s számtalan bukott emberrel volt dolgom. Kiváncsi voltam Istenhez való viszonyukra; ily irányú gyűjtésem eredménye ez:

342 egyenatlenségben élő család közül 320-nak tagjai sohasem mentek vasárnap a szentmisére.

417 fiatal ember közül, kik szégyent és kétségbeesést okoztak hozzátartozóiknak, csak 12 járt templomba.

23 bukott kereskedő közül egy se járt templomba; hiszen ott megszólal a lelkiismeret s Isten szolgájának szava lelkiismeretfurdalást okoz.

40 olyan áruház közül, mely vasárnap is nyitva van, alig virágzik 10.

25 olyan gyermek közül, kik szívtelenek öreg szüleikhez, 24 nem végezte el a húsvéti gyónását első áldozása óta.

Megrettentem e számoktól, melyeket magam alapítottam meg. De bevalljam-e? Szívem mélyén bizonyos meglepődést éreztem, látva, hogy Isten már itt a földön is ítélkezik azok fölött, akik elhagyják, megvetik, vagy semmibe sem veszik az ő szent törvényeit.

Mire való az imádság?

Ximenés miniszter, a híres kardinális, kit az alázatos ferencrendi barát cellájából hívott meg a Gondviselés arra, hogy egy nagy nemzetnek kormányzója legyen: találkoztát adott egyszer palotájában a királyság nagyjainak. Azok megérkeztek, beszélgettek; majd nyugtalankodtak és türelmetlenkedtek azért, hogy várniok kell. Végre a bíboros hirtelen kinyitotta szobájának ajtaját. Egyszerű kolostori cella volt az, melyet megőrzött a palota minden pompája közepette. A jelenlevőkhöz közeledvén, így szólt hozzájuk méltósággal: — Önök türelmetlenek! Pedig én a kereszt előtt térdeltem s ne feledkezzenek meg arról, hogy imádkozni annyi tesz, mint kormányozni.

Imádkozni.

Ha tudnád, hogy mit jelent: imádkozni! Ha Isten megadná neked a kegyelmet, hogy szeress imádkozni! Milyen vidám és szeretettel teli maradna akkor a lelked! Milyen béke sugározna arcodról még akkor is, ha szemedből patakzik a könny!

Ha tudnál imádkozni és ha szeretnél imádkozni, életed milyen jó, hasznos, termékeny és érdemszerző lenne!

S Z E N T S É G.

Istenem, adj nekünk szenteket!

Szent az, aki átengedte magát Istennek s följánlotta szolgálatára akaratát, értelmét, szívét, tagjait, egész valóját.

A szent bizonyos tekintetben Istennek új megtestesülése s élete visszfénye annak az egyszerű, alázatos, szenvedő, dolgozó, odaadó életnek, melyet a mi Urunk Jézus Krisztus élt.

A szent isteni fény birtokosa: világít, megnyugtat, tanácsol, örvendeztet anélkül, hogy maga is tudná.

A szent isteni hatalommal bír: vonzza, szelidíti, óvja a lelkeket s eltávoztatja tőlük a rosszat.

A szent Isten erejének van birtokában: dolgozik, küzd, szenved, kitart s ha elbukott, felemelkedik. Nem ment a bűntől, de alázatos és bátor.

A szent Isten szeretetét árasztja: ad, fölláldozza magát, engesztel.

A szent Isten egyszerűségét bírja: munkálkodik, mint az Úr Jézus Názáretben; csak az különbözteti meg másoktól, hogy több a béke, a jószág, a szeretetreméltóság benne.

Istenem, adj nekünk ilyen szent hitveseket és anyákat!

Hitveseket és anyákat, kik e megszentelt nevek méltó viselői legyenek, kik e nevekre csak az áldozat és odaadás által érezzék magukat méltóknak.

Hitveseket, kik védőangyalai a tűzhelynek s kik azt csendesen, feltűnés nélkül olyan szentségtartóvá tudják tenni, hol állandóan Isten lakik és uralkodik.

Hitveseket, akik szeretetreméltó, vonzó bájos társak, akik önfeláldozásukkal megszerettetik az ottont, mely ragyog a derűtől, jólétől, vidámságtól.

Anyákat, akik megértik, hogy ők Isten segítő-társai, akik megértik, hogy szívüknek, a végtelen szeretet e kincsesházának Isten lakásának kell lennie, hogy onnan Isten beszéljen szájuk által, érintsen kezük által, csókoljon ajkuk által s folytonos gondjuk által nevelje és formálja azokat a kis teremtetéseket, akik az Ő szolgálatára és dicsőítésére rendeltettek.

Anyákat, kik megértik egy szentnek szavait: — Nem az életre, hanem a halálra nevelés a fontos.

•

Adj nekünk szent fiatal leányokat!

Fiatal leányokat, akik határozottak és nagylelkűek, akiknek értelme emelkedett, akik nem üveg-házi növények, melyek óránként kívánnak egy csepp vizet, napsugarat, meleg légáramlatot, — hanem, akik érzik, hogy miknek kell lenniök: oltalmazóknak tisztaságukkal, apostoloknak befolyásukkal s végül szolgálóknak, — amilyen Mária volt, — kitartó, szorgalmas munkájukkal.

Hőmérő.

Az igazán szent lelkeknek két olyan tulajdonsága van, melyet mások csodálnak, de utánózni nem bírnak:

Nem lehet őket zavarni és nem lehet őket bosszantani.

Az Úrral szoros kapcsolatban élő lelkek bizonyos fokig részesei az isteni természetnek. Isten, aki végtelenül jó, mindig kész arra, hogy bennünket fogadjon, teljességgel zavarhatatlan; — s amily végtelen nagy, oly békében és nyugalomban él, — vagyis teljességgel haragíthatatlan.

Ez a két tulajdonság hőmérője a szentségnek. A levegő hőfokát a higany jelzi, azzal, hogy távolodik egy bizonyos ponttól, — vagy közeledik hozzá; — a lélek is többé vagy kevésbbé szent aszerint, hogy mennyire lehet zavarni és bosszantani.

Ami fontos.

Ahhoz, hogy szentté, tökéletessé legyek, nem az a fontos, hogy én meg legyek elégedve ezzel, vagy azzal a személlyel, — hogy a rám bízott munka hajlamaimnak, ízlésemnek megfeleljen, — hogy semmi nehézségre ne találjak, — hanem:

hogy velem meg legyenek elégedve a körülöttem élők, — hogy gondosan elvégezzem a rám bízott munkát s — hogy békével elviseljem a nehézségeket, melyekkel találkozom.

Ami nem kerül semmibe, nem is ér semmit.

Ez a gondolat szinte megborzasztja az embert.

Ha lelkiismeretünket, életünket, szokásainkat vizsgáljuk, néha bizonyos elégedettséget érzünk, megállapítván, hogy egész sereg apró erénynek vagyunk gyakorlói, melyek nagyon kellemesek... s amelyek különösen mások előtt kellemessé tesznek bennünket.

Például: szeretünk imádkozni ebben meg ebben az órában, ezen meg ezen a helyen, ilyen meg ilyen érzelmekkel és azt mondjuk: ájtatos vagyok;

— gyöngédek, figyelmesek, mosolygóak vagyunk egy bizonyos személlyel szemben; türelmesek vagyunk azok szemei előtt, akiktől tartunk, vagy akiknek becsülését óhajtjuk; odaadók, felebarátszeretők, nagylelkűek vagyunk, mert lelkünk mélyén megnevezhetetlen örömet érzünk afelett, hogy adhatunk s magunkat odaadhatjuk; szívesen szenvedünk attól a személytől, akit szeretünk és megállapítjuk: jó vagyok;

— hallgatók vagyunk, mert nem szeretünk beszélni; kerüljük a társaságot, mert nem ragyogunk ott s azt mondjuk: összeszedett vagyok.

De nézzük meg egyenként ezeket az *erényeket*, melyek olyan elégedetté tesznek saját magunkkal, sőt melyek miatt talán különbeknek tartjuk magunkat másoknál; vizsgáljuk meg őket, hogy vajjon milyen áldozatok, milyen munka, milyen küzdelem és különösen milyen iparkodás árán jutottunk hozzájuk... sajnos azt fogjuk találni, hogy ez a türelem,

nyájasság, nagylelkűség, ájtatosság, amely mind olyan szeretetreméltó, nem egyéb egy nagy zérónál, amelyet a kevélység dagasztott naggyá...

Mindez semmibe sem került, nem is ér tehát semmit. De Maistre szerint: az erényeknek alapja és lényege lévén az áldozat, azok közülök a legérdem-szerzőbbek, amelyeket a legnagyobb erőfeszítéssel szerezhetünk meg.

•

Ne szemléljük tehát olyan meglepéssel szép erényeink kedves gyűjteményét, de nézzünk szembe hibáinkkal. Vegyünk egyet belőlük, a legközelebb állót, amilyen a türelmetlenség, a lomhaság, a rendetlenség, a fecsegés, a másokat megítélő, bíráló hajlandóság... és küzdjünk ellene elszántan és hosszasan.

Napjára három győzelmet számítva, legalább egy hónapra van szükségünk ahhoz, hogy egy hibát; — nem hogy elpusztítsunk, mert annak ennél sokkal szívósabb élete van — hanem, hogy lelkünkben uralmát vesztette tegyük.

Ha egyet megszelídítettünk, vegyünk elő egy másikat.

Ez egész életünkre szóló munka; a hibákra különösen áll e mondás: Ha nincs több belőle, még akkor is van.

— Boldog leszek, — mondá Szalézi szt. Ferenc, — ha sikerült megszabadulni hibáimtól egy kis nyedórával halálom előtt.

Úgy legyen.

Foulquier püspök halálán volt. A pap, ki az utolsó szentségekkel ellátta, így szólt hozzá:

— Nagyon szenved, Atyám? de bátorság, — sokat imádkozunk önért!

— Köszönöm, — felelte a jámbor püspök, — köszönöm; igaz, hogy régen szenvedek, de tudok egy rövid kis imádságot, melyet eljuttatok Jézus szent Szívéhez a bold. Szűz által s ez mindig megkönnyeb-
bülést szerez. Elmondom; majd meglátja, mi-
lyen szép!

Jézusom, nem látok többé. Úgy legyen!

Jézusom, kínoz a neuralgia, Úgy legyen!

Jézusom, süket vagyok már. Úgy legyen!

Jézusom, nem tudok többé misét mondani, se breviáriumot olvasni. Úgy legyen! Amen.

Szeretetreméltó mosollyal tette hozzá:

— Tanulja meg barátom, tanulja meg ezt az imádságot; még hasznát veheti!

Szentté akarok lenni.

Szentté akarok lenni!

Csakhogy akkor türelemmel kell elviselnem, hogy megalázzanak, hogy elfelejtsenek; sőt elége-
dettnek kell lennem akkor is, ha mellőznek.

— Nem baj, elhatároztam, szent akarok lenni!

Akkor sohasem szabad mentegetőznöm, türel-
metlenkednem, rosszhangulatúnak lennem.

— Nem baj, *elhatároztam*, szent akarok lenni!
 Állandóan le kell győzni magamat, akaratomat
 alá kell vetni feljebbvalóimnak, sohasem duzzogni,
 elkezdett munkámat folytatni a teljes befejezésig,
 akkor is, ha unom s ha nincs ízlésemre.

Nem baj, *elhatároztam* — szent akarok lenni!
 Mindazokhoz, akik körülvesznek, nagy szeretet-
 tel kell lennem; segítenem kell nekik, el kell viselnem
 őket, mindennap szolgálatukra kell lennem s örül-
 nöm kell, ha szolgálatom egy kis áldozatba kerül.

Nem baj, *elhatároztam* — szent akarok lenni!
 Állandóan ellent kell állani gyáva, rest, kevély
 természetemnek — szakítani kell a világ örömeivel
 — lemondani a hiúságról, az érzékiségről, amely örö-
 möket keres, az ellenszenvről, amely arra készítet,
 hogy kerüljem a beszélgetést azzal, akit nem
 szeretek!

— Nem baj, *elhatároztam* — szent akarok lenni,
 mert akkor velem leszel, mellettem leszel, én
 Istenem!

AZ ÉLET MEGÉDESÍTÉSE.

Egyszerű eszközök az élet megédesítésére.

Egy kicsit több *türelem* annak az embernek elviselésére, aki nekem ellenszenves, de akivel együtt kell élnem.

Egy kicsit több *kitartás* a munkában, amelyet elvégezni kötelességem, de amely unalmas s kivált képzeletemnek nem nyújt táplálékot.

Egy kicsit több *erő* ahhoz, hogy szívesen megtudjak maradni abban az állapotban, mely ízlésemnek nem felel meg, vagy amely talán megaláz, — valamint hogy a nyugalmat zavaró váratlan eseményeket békésen tudjam elviselni.

Egy kicsit több *szeretetreméltóság*, hogy ne érezzem senkivel, ha valami bántott.

Legfőképen pedig valamivel több *imádság*, mellyel megszerezsem magamnak s meg is tartsam állandóan oldalam mellett a jó Istent.

Jó úton járok-e?

Igen, ha:
nincs harag szívemben,
nincs hiúság elmémben,

nincs feltűnési vágy cselekedeteimben,
 nincs nyersség modoromban,
 nincs rosszindulat ítéleteimben,
 ha családi viszonyaimban, baráti vonatkozásaim-
 ban nem önzés vezet,
 ha minden kötelességemet csendesen, buzgón
 végzem, egyedül a jó Isten tetszését keresve.

Kítűnő orvosszer az unalom ellen:

e négy kis szó: imádság, munka, türelem, áldozatkészség. Úgy kell használni e dolgokat, mint a lassan oldódó pasztillákat: valamelyik közülök mindig a lélekben legyen. Kítűnő ellenszere ez az unalomnak, rossz kedvnek, rossz hangulatnak.

Mit olvasol?

Értelmed és szíved olyan, mint a ház, melybe lakókat fogadsz. E lakók lehetnek csendes, becsületes emberek, de lehetnek lármások, sőt rombolók, olyanok, kiknek nincs más gondjuk, mint beszenyezni a lakást, mely befogadta őket.

Vigyázz, hogy milyen eszmékre pazarolod vendégszeretetedet! Ne szedd őket össze bármely könyvből, vagy újságból, mely épen kezed ügyébe akad! Vannak eszmék, melyeket, ha egyszer lelkedbe költöztek, nagyon nehéz ismét kilakoltatni onnan!

Akarsz-e a mennybe jutni?

A mennyország ajtaja szűk és alacsony.
De vannak, akiknek mégis sikerül csendesen be-
jutni rajta.

Ezek:

Az alázatosak, mert ők kicsinyek;
a szegények, mert nincs semmijök;
az engedelmesek, mert ők meghajolnak;
a tiszta szívűek, mert ők nem ragaszkodnak
semmihez; a felebarátot szeretők, mert amijök volt,
azt odaadták;

és a türelmesek, mert a mindennapi apró szenvedések már szinte megkisebbitették őket.

•

Keresd az alkalmat, hogy örömet szerezz, vigasztalj, szórakoztass, adj, hálát mutass, segíts.

Bocsáss meg azonnal; azt hiszed, hogy bántani akartak? — És ha tényleg úgy volna, nem nagyobb az érdemed?

Tartsd vissza a gúnyos mosolyt, mely ajkadra akar ülni; fájna embertársadnak. És miért bántsunk másokat?

Az utolsó Isten veled.

• Ne tetézzük az utolsó búcsút szívét-szaggató szomorúsággal, hiszen megfosztanók vele a lelket attól az erőtől, melyre a válás nehéz órájában oly nagy szüksége van!

Ne tegyük a válást még szomorúbbá, anélkül is elég fájdalmas az!

Hiszen e szavakkal: Isten veled! — a jó Istenre bízunk azt a lelket, mely — igaz — messze megy tőlünk, de Őhozzá megy, hozzá, atyjához, aki várja, aki boldogítani fogja örökre.

E szó, hogy Isten veled, nem arra való-e, hogy fájdalmunkat megédesítse, a távozni készülő lelket pedig békével és reménységgel töltsse el?

Miért ne igyekeznénk megédesíteni egymásnak az utolsó órát s hozzásegíteni szerettünket ahhoz, hogy nyugodtan és békésen költözzék el?

Miért hagynók öröm és derű nélkül azt a szegény távozó lelket, melyet kissé megijeszt a körülötte keletkezett csend, a szomorúság, melyet minden arcon lát, az üresség, melyet maga körül érez s a bizonytalanság, melyet immár elgyengült öntudata elé rajzol...

Miért ne vennők körül hosszúéletről szóló emberi vigasztalások helyett, melyek csak megtévesztenék, világosságot árasztó szavakkal, melyek az égre irányozzák tekintetét; szárnyaló szavakkal, melyek segítségével békésen és rázkódtatás nélkül mehessen át lelke a túlsó, szebb világba.

•

Ó, Istenem, jóságos Atyám! Ha eljön utolsó órád, a búcsú órája, hadd legyen mellettem ama szerető baráti lelkek egyike, kiket irgalmad nekem adott. Hadd hallhassam tőle, miután ágyam fölé ha-

olja szeretettel elkészített az utolsó útra, e kedves, erősítő, bátorító szavakat:

— Még csak néhány perc, kedvesem, még csak egy kis szenvedés, — és fölloldódnak a bilincsek, melyek fogva tartják lelkedet!

Eredj, eredj, a jó Isten vár! Ott fönn béke, nyugalom, szeretet lakik!

Menj előre, készíts nekünk is helyet. Te boldogabb vagy, mint mi, ki többé nem könnyezel, nem szenvedsz s küzdesz! Onnan felülről légy, — mint eddig voltál, — támaszunk, erőnk! Tudod, hogy mi, akik itt maradunk, nem fogunk megfélekezni rólad!

Kedvesem, nyisd ki erőtlén kezedet, hadd tegyem hűlő ujjaid közé a feszületet, melyet annyiszor csókoltál igaz szeretettel. Hadd fűzöm kezedre a rózsafüzért, melyet hűségesen pergettél életed folyamán.

Jelek lesznek ezek, melyekről fölismernek a paradicsomban!

•

Nézd, ott a feszület! Emeld föl fáradt szempiládat és tekints rá! Két karja kitérve, téged vár, kedvesem, mint Tóbiás apja várta messziről megtérő gyermekét!

Menj! Közeledj szeretettel feléje; nem fordul el tőled: lábai oda vannak szegezve, vár, téged vár!

Ezt mondja a feszület:

Atyám, bocsáss meg neki, nem tudta, mit cselekszik!

Ó jóságos, édes biztató szavak! Mentetet téged az édes Üdvözítő! Milyen jó ő!

Hallgasd tovább!

Tekintete olvasódra esik, a rajta levő Mária-
éremre s ezt mondja: Ime a te anyád.

Máriának pedig így szól: Ime a te fiad.

A te anyád, a te anyád! Nyugodj meg hát ked-
ves lélek s könnyeid között is mosolyogva add át
magad Máriának, hadd vegyen karjaiba...

Elvisz téged a paradicsomba, mint valamikor
édesanyád vitt az oltár lábához.

Hallgasd tovább:

Ma, nemsokára velem leszel a paradicsomban!

Itt az idő!

Eredj!

Isten veled!

.

Milyen békés lesz a távozás ilyen imádságos és
szerető légkörből!

Nekünk, nekünk minden bizonnyal fájó lesz a
válás, — de neki, aki elmegy, milyen édes lesz az
ébredés: Isten karjaiban.

Az áldozat angyala.

Gyermekem, — mondá egy fiatal lánykának
lelkiatyja, utolsó áldását adván rá, amikor az inté-
zetben eltöltött évek után kilépni készült a világba,
— az élet útján majdnem minden lépésednél talál-
kozni fogsz Isten egy angyalával. Ezer alakban áll
majd eléd boldogságot kínálva, de mindig kérni fog
érte valamit cserébe.

Neve: az áldozat angyala. Ne utasítsd vissza kérését soha!

Az öröm mérhetetlen kincseit tette kezébe a jó Isten s bizonyos lehetsz felőle, százszorosát kapod viszonzásul azért, amit tőled kíván.

Kezdetben keveset fog kérni tőled: egy tekintetet, mely^{*} csupán kíváncsiságodat elégítené ki, — egy értéktelen tárgyat, melyhez túlságosan ragaszkodol, — egy olvasmányt, mely érzékiségével akar szórakoztatni, — egy szót, — egy öltözködést, melynek célja a puszta tetszeni vágyás...

Gyermekem, gyermekem, ne utasítsd vissza soha!

Ha egyszer megtennéd, elvesztenéd az erőt, hogy akkor is teljesítsd kívánságait, mikor parancsolólag lép eléd!

Talán nehezen hiszed el ezt nekem, de nagy az én tapasztalatom... Különben, ha az ember hozzá szokott ahhoz, hogy az áldozat angyalának készséggel adjon, olyan boldogságot talál ebben, hogy nem tudja abbahagyni többé.

S ha mi adunk, ő is ad mindig... pedig ha tudnád, milyen jó az, amit ő ad!

Gyermekem, az ember annál boldogabb itt a földön, minél több áldozatot hoz!

GONDVISELÉS.

Ahová Isten helyezett, ott virítanunk kell.

Milyen édes, megnyugtató, világosító ez a szózat!

Nem, az nem *véletlen*, szegény lelkem, hogy te épen ilyen körülmények között vagy, hogy ilyen egészségi állapotban, ebben a házban, ezeknek az embereknek környezetében élsz s hogy épen ez a munka nyom, fáraszt folytonosságával, nehézségeivel s a hozzákötött felelősség tudatával.

Isten nem olyan magvető, aki egyszerűen kitarja kezét s a szélre bízva, hogy a benne levő magot vigye, ahová akarja: nedves talajra, száraz homokra, vagy kopár sziklára. Nem, Isten előrelátó magvető, aki barázdát készít, gondosan kikeres egy kis helyet s a kijelölt időben óvatosan elhelyezi a magot, melytől azt kívánja, hogy ott fejlődésnek induljon.

Ne elégedetlenkedj hát, lelkem! Az a hely, melyet elfoglalsz, épen neked való, azt a helyet a jó Isten választotta ki s készítette el számodra.

•

Isten gondos kertész, tekintete ott függ a palán-tán, mihelyt kibúvik a földből s figyelemmel kíséri, hogyan emelkedik a napsugárban, hogyan bontogatja gyöngéd levélkéit...

Aszerint, amit természeted kíván, amire szükség van, vagy amit Ő vár tőled, gyöngé kis palánta, körülvesz néha tövisekkel, melyek talán kegyetlenek is, — de azok óvnak téged s távoltartják a rovarokat, melyek beszennyeznének!

Néha támaszt ad melléd, melyet talán alkalmatlannak, keménynek, merevnek találsz, — kis palánta, a szél ellen véd az, mely megtépázna s talán el is törne.

Néha árnyékba helyez, mely megfoszt a nap fényétől és megakadályozza, hogy ragyogó színeidet észrevegyék, — kis palánta, ez az árnyék őrzi virágod hamvát, bársonyosságát, édes illatát!

Ne elégedetlenkedj, lelkem! Mindazt, ami körülötted van és nő, a jó Isten keze helyezte oda a te javadra, a te boldogulásodra! Ha elvonulva, ha szenvedések közepette élsz is, — élj békében: az ég számára virulsz!

•

Nem elég: megadással élnünk ott, hová Isten helyezett; virítanunk is kell, azaz: boldogan kell ott élnünk s másokat is boldoggá tennünk!

Virítani, a növényre nézve annyi, mint kellemet, szépséget kibontani, illatát árasztani, lebilincselni a gyermek tekintetét, magához vonni a mézet kereső méhet s a termés reménységét kelteni...

Virítani reád nézve, lelkem, annyi, mint mindig boldognak mutatni magad, örülnöd mindannak, amit érted tesznek, hálásnak lenni a gondoskodásért,

mellyel körülvesznek, boldognak lenned azért, hogy mások iránt odaadó lehetsz...

Virítani annyi, mint a körülötted levőknek szavaiddal egyenes, derült viselkedéssel s arcod ragyogásával azt mondani: szeretek köztetek lenni, hiszen olyan jók vagytok!

Virítani annyi, mint mindenkinek szolgálatára lenni, — szívesen elviselni, hogy zavarjanak, készen lenni mindenre, ami másnak kellemes lehet, — engedni még azt is, hogy kis figyelmességekkel vegyenek körül, — nem mutatni soha sem fáradságot, sem unalmat!

Mennyi erőt, mennyi békét, mennyi önmegtagadást, odaadást, sőt szentséget foglal magában ez a mondas:

Hová Isten helyezett, ott virítanunk kell!

Mire való vagyok én?

Virágot szedtek a vidám gyermekek; virágot ott lent a patak partján, mely derült csobogással szelte a mezőt.

Egy sáppadt kis virág félénken nyitotta ki előtük kelyhét, mintha mondani akarná: szakítsatok le!

— Dehogy szakítunk, hiszen elcsúfítanád pompás virágbokrétaunkat!

S tovább haladtak a gyermekek, megvető pillantást vetve a törékeny kis virágra, mely azonban szomorúan hajtotta le fejcskáját, sóhajtván:

— Tehát én nem vagyok jó semmire sem! A többi virágot leszedik s engem itthagynak! Úgy halok

hát meg, Istenem, hogy soha egy gyöngéd mosoly nem ér? Hiábavaló az én életem! Ó miért is teremtetél?!

— Nem, nem; — suttogta a szálló szellő, — remélj elhagyott virágocska, remélj, Isten jó!

Halk zümmögés közeledett s lassan körülvette a virágot. Egy méhecske telepedett kelyhébe.

Titokzatos csend támadt. S mielőtt a méhecske fölemelkedett volna, pár pillanatig ott repkedett még a virág körül, mondván: — Köszönöm, kis virág, a mézet, melyet adtál... S aztán elrepült a méhes felé.

A kis virág fölemelte fejét s halkán mondá:

— Köszönöm, Istenem! Élni akarok, hiszen az én életem sem hiábavaló!

Kis történet... az új nadrágról.

Egy apró kis történet szálldogál reggel óta körülöttem derülten, mosolygósan; minduntalan az eszembe jut s kéri, követeli, hogy elmeséljem.

Jó; elmondlak hát a kicsinyeknek; indítsd őket mosolyra; a rád való emlékezés talán majd később nagylelkűvé teszi őket.

De elmondlak azoknak is, akik már felnőttek, akik, sajnos, nem igen törődnek a természetfölötti dolgokkal; talán naivságod emlékezteti őket arra, hogy a jó Isten figyelme ma is ott van, ép úgy, mint tegnap s mint mindig, az élet legjelentéktelenebb eseményeinél is.

Akik érzik, hogy Isten közöttük, velök lakik,

akik Isten atyai fönnhatósága alatt élnek, mily biztosságban érzik magukat. Meg vagyok győződve róla, hogy Isten bármikor csodával is segítségükre jön, ha ennek szükségét látja.

Hideg tél van; az ég sötét, havazni fog. Párizs egyik hídjánál egy csomó ember türelmetlenkedik, akiket megállított a kocsik torlódása.

Egyik békésebb a többinél; nyugodtan figyel, hogy mi történik körülötte s szeme megakad egy kolduson, kitől nem messze egy 10 éves fiúcska áll. Nézi, — se a fiú, se a koldus nem veszi észre.

A gyermek arca csupa élet; szeme nyílt, haja kuszált, ruházata nagyon rossz, szinte cafatokban lóg le róla, keze a zsebében van s úgy látszik, gondolkodik.

Egyszerre kivesz zsebéből egy sou-t (5 fillér), megnézi, mintha búcsúznék tőle, — odaadja a koldusnak, aztán gondtalanul követi a tömeget, mely azalatt megindult.

Ime egy szegény, rongyos gyermek, akitől nem egy gazdag ember tanulhatna; — gondolja magában a megfigyelő, — kövessük.

Negyven lépéssel odább újabb torlódás és újabb koldus.

A kis fiú most is, mint az előbb, odaáll a szegény elé, keze ismét a zsebébe mélyed s ott marad néhány pillanatig; — de nemsokára kihúzza s megint bedob egy sou-t a szegény kalapjába. Aztán kis kezével olyan mozdulatot tesz, mely azt mondja: Most már nincs több! S indul tovább.

Megfigyelője megállítja s barátságos hangon megkérdi, hogy miért adta oda pénzét a szegényeknek.

— Egy új nadrágért, — feleli a gyermek egyszerűen s le sem süti a szemét. — Mert bizony, — tessék megnézni, ez már elég rossz. Egy hölgytől, akinek segítettem, 2 sou-t kaptam, odaadtam azt a szegénynek s ezért majd új nadrágot kapok.

Ezt olyan őszintén mondta, hogy a hallgatónak nem jutott eszébe mosolyogni rajta.

— Dehát hogy gondolod azt gyermekem, hogy a 2 sou-ért, melyet a szegényeknek adtál, új nadrágot kapsz?

— Hogy hogyan?, azt nem tudom; de a néném, aki a hittanórára jár, azt mondta, hogy a szegények a jó Isten megbizottjai s ha az ember egy sou-t ad nekik, elmondják a jó Istennek, hogy mire van szükségünk. Hát most várok.

E szavak mélyen meghatották a hallgatót. Megfogta a kis rongyos kezét, s így szólt:

— Igazad van barátom; a jó Isten máris tudja, mire van szükséged s engem azért küldött, hogy vegyek neked egy új nadrágot.

Magával vitte a gyermeket a legközelebbi boltba, ahol teljesen felöltöztették. A kis fiú örült, de egészen természetesnek találta a dolgot: — hiszen várta. Mikor készen volt, megszorította jótevője kezét s nagy ragyogó szemeit ráemelve így szólt:

— Köszönöm, jó Istenem!

Harmatcsepp a lelken.

Amikor e sorokat írom, szívem tele van békével, hálával és szeretettel; a jó Isten első segélykiáltásomra harmatcsöppet hullatott rá egy megnyugtató gondolat alakjában. Lehet, hogy egy másik szenedő lélek is, olyan csapás közeledését látva, melyet emberi hatalom nem távoztathat el, így kiáltott most föl: Én Uram, én Istenem!

Engedd meg, aggódó lélek, testvérednek, hogy megossza veled a gondolatot, mellyel a jó Isten őt megvigasztalta. Ez a gondolat egy egyeneslelkű, egyszerű embertől származik:

— Egy kolostorban nagy volt a riadalom. A forradalmárok már több zárdát kiraboltak s a szerzetesek attól féltek, hogy most az övékre kerül a sor.

Egyik egyszerű, jólelkű dolgozó testvér mit sem értett az egész dologból s mikor meg akarták neki magyarázni, hogy milyen veszély fenyeget, mosolyogva szólt:

— Attól féltek, hogy a gonoszok kirabolnak bennünket? Hiszen ehhez az kell, hogy a jó Isten akarja. És, — tette hozzá, — ha a jó Isten akarja, mi ne akarnánk?

E gondolathoz nem kell magyarázat; el kell rejteni a lélek mélyén. S ha az ember csendesesen ismételteti, érzi, hogy nő, dagad s a lelket, melyben eddig félelem, aggodalom, bizonytalanság lakott, elárasztja reménnyel, békével s a biztonság érzetével.

— Fogj hát ismét munkádhoz testvér, térjen

vissza ajkadra a bizalom mosolya s ismételd ez erőt adó szavakat:

— Ha a jó Isten akarja, én ne akarnám?

Egy egyszerű gulyás elbeszélése.

Egy nap ezt kérdeztem magamtól: — János, úgy-e te nagyon szegény vagy? — Bizony igen. — Ha megbetegednél, úgy-e jövedelem nélkül maradnál feleségeddel és gyermekeiddel? — Ez is igaz. — És nyugtalankodtam ezen egész nap.

Este, mikor Űrangyalára harangoztak, már okosabb gondolataim támadtak és így szóltam magamhoz: — János, harminc és egynéhány éve vagy a földön; soha sem volt semmid is mégis élsz, volt mindennap ennivalód és éjjel nyugodalmad. Ami a szenvedést illeti, Isten soha sem küldött rád mértéken felül belőle; ami pedig a segítséget illeti, — a legszükségesebb soha sem hiányzott neked. Kitől kaptad mindezt?

A jó Istentől!

János, ne légy többé hálátlan és űzd el az aggodalmakat; ugyan ki hitetheti el veled, hogyha öreg leszel és többre lesz szükséged, mint most, hogy akkor bezáródik a kéz, amelytől mindezideig annyi kaptál?

Elvégeztem imádságomat és nem aggódtam többé.

Az Isten szól hozzánk.

Vajjon nem szól hozzád most a jó Isten?

Hogy mit mond?

— Viseld el ezt a nehézséget; melletted vagyok, hogy segítségedre legyek és — te visszautasítanád?

Folytasd még egy félóraig ezt a munkát, mely untat; és — te abbanhagynád?

Ne tedd ezt; — és te megtennéd?

Menjünk együtt oda, ahová az engedelmesség hív téged; — s te nemet mondanál?

•

Amint reggel fölébredsz, a jó Isten feléd nyújtja kezét: akarod-e, hogy gondodat viseljem ma? — Szegény lélek, add kezedet ennek a jó atyának: Igen, igen, akarom; vezess, őrizz, szeress és én nagyon-nagyon engedelmes leszek!

Aztán csak egy dologgal törődj; hogy magadra ne vond Isten nemtetszését; s meglátod, Isten menyire foglalkozik dolgaiddal, anyagi érdekeiddel, baráti viszonyaiddal, napi gondjaiddal... Bámulsz a hirtelen világosságon, melyet kapsz s a lelki békén, mely munkádat s törekvésedet kíséri.

Csak ma!

Uram, nem kérek holnapra semmit; de őrizz meg minden vétektől s engedj békében élni szemeid előtt — csak ma!

Uram, légy velem, ha dolgozom, ha imádkozom;

hadd beszéljek jót, hadd cselekedjem jót, — csak ma!

Uram, ne akarjam keresztülvinni akaratomat; add, hogy könnyen s örömmel meghajoljak mások akarata előtt, ha ezzel örömet okozok — csak ma!

Uram, ne engedd, hogy fölösleges, sértő, vagy vétkes szó jöjjön ajkamra; helyezz oda szavakat, melyek emelnek, vigasztalnak, örvendeztetnek, — csak ma!

Uram engedd, hogy ne hagyjak magam körül szenvedni, sírni, szomorkodni senkit, — csak ma!

Uram, hadd maradhassak lélekben Veled s Te is maradj velem! Légy erőm és világosságom, — csak ma!

Uram, ha szenvedést mérsz rám, hadd fogadjam azt békésen, mint igazságosságod és szereteted bizonyosságát, — csak ma!

Uram, nem kérek holnapra semmit... holnap lehet, hogy nem leszek már messze Tőled, de őrizz, vezess, szeress, — csak ma!

APOSTOLKODÁS.

Apostolkodás a családban.

Mária leányai: ha szelídség és szeretetreméltóság nem lakik bennetek, ti magatok talán szeretitek Istent, de másokkal megszerettetni nem fogjátok soha s így elmulasztjátok azt, amiért Isten annyi bájt adott nektek.

Vagy talán nem azért áldott-e meg Isten annyi gyöngédséggel, érzékenységgel, cselekednitudással, külső varázssal, hogy hozzá vonjátok a lelkeket? — Egy misszionárius mondta egyszer, talán egy kis nagyítással, de sok igazsággal: a nő csak úgy juthat a mennyországba, ha visz magával valakit.

•

Két jó barát találkozik; régi barátok, együtt katonáskodtak. Ünnepe van s a templomból jöttek, hol egyik áldozott.

— Hogy lehet az, — szólal meg barátja, — hogy te, aki épen úgy nevelkedtél, mint én, ezt teszed. Hogyan változhattál meg ennyire?

— Hogyan? Az nagyon egyszerű és mégis csodálatos. Engem olyan valaki térített meg, aki vallásról egyetlen szót sem szólt nekem soha: a feleségem.

Buzgó volt; s kezdetben — mert szerettem, —

tiszteltem hitét, bár másként gondolkodtam. Fiatal leány korában kongregánista volt, Mária gyermekének hívták; ez az elnevezés mosolyra indított, de — nem tudom miért, — valahogyan tetszett nekem.

Amint feleségem lett, teljes odaadását élveztem, de azért maradt, aki volt: vallásos, pontos és buzgó templomlátogató — és sohasem vettem észre, hogy emiatt kötelessége legkisebbjét is elmulasztotta volna.

Alig-alig említette nekem Istent, de arcáról olvastam le gondolatát mindig s ha pl. egy-egy káromkodás csúszott ki számon, láttam, hogy elsápadt, könny szökik szemébe, — de ez volt minden; azonnal mosolygott ismét s odaadó, sőt talán még odaadóbb volt, mint máskor. Nem mondta, hogy rosszat cselekedtem, de megéreztem mindjárt.

Ha imádkozott mellettem este-reggel — és sohasem mulasztotta ezt el, — arca szinte átszellemült; volt olyan pillanat, hogy szerettem volna mellé térdelni, — ha mertem volna.

Ha a templomból, áldozásról jött vissza, úgy éreztem, hogy derültebb, üdébb a lég körülöttem; ilyenkor még bájosabb, még vonzóbb volt, mint egyébkor... valóságos angyal.

Mikor rólam gondoskodott, mikor ápolt, irgalmas testvérhez hasonlított. Tudom biztosan, hogy nem egyszer okoztam neki fájdalmat, de sohasem mutatta ezt...

És hat esztendei ilyen tanítás után, mely tudtomon kívül átformálta bensőmet, egyszer csak elfo-

gott a vágy, hogy megszeressem Istent, azt a jó Istent, kit feleségem szeret s akitől nyeri az odaadást, a szelídséget, a gyöngédséget, életem megédesítőit.

Nem tudtam magamnak beszámolni arról, hogy mi történt bensőmben — de egy napon, mikor áldozásról jött, — ösztönszerűen kitártam karomat: — Vezess engem gyóntatódhoz!

És ő csendesen, derűlten, könnytelt szemmel ölelt meg: — Tudtam, hogy így lesz; hiszen annyit imádkoztam érted! Küszönöm!

És azóta... de jöjj el hozzánk néhány napra s lásd magad is, hogy milyen boldog vagyok.

•

Mária leányai: ime a ti kötelességetek: Istenhez vonni s ott megtartani a lelkeket.

Ne gondoljátok, hogy ez könnyű feladat.

E sorok, melyek úgy megkaptak s föllelkesítettek, csak az eredményt mutatják, de nem látjátok — hiszen el sem mondhatók, — azokat az áldozatokat, melyeket naponként, sőt jóformán óránként kíván töletek tudtán kívül az, akinek lelkét meg kell mentenetek. Föl kell áldoznotok időtöket, szokásaitokat, összeköttetéseiteket, ízléseket, olvasmányaitokat, sokszor még vallási gyakorlataitokat is.

Nem látjátok azt az erőfeszítést, melyre úgy szólván óránként szükségetek lesz, hogy a panaszt elhallgassátok, hogy észre ne vétessétek, hogy fáj az igazságtalanság, vagy tapintatlanság, hogy megakadályozzatok egy rosszkedvű mozdulatot, elfojtsátok a duzzogást, hirtelen letöröljétek a szembe lopódzó

könnyet, ne mutassátok, csak egyedül a jó Istennek a folytonos sebeket, — hogy mindig mosolygók, odaadók maradjatok s végül, hogy éreztessetek, hogy mindig boldogok vagytok.

A keresztény nő élete sokkal inkább hasonlít a vértanuéhoz, semmint gondolnók; vigasztalóul azonban sokszor már itt a földön megkapja a vértanuk koszorúját, melyet az angyalok készítenek számára.

Egy napsugár.

Isten hozott, kis napsugár, mely az ablak keskeny hasadékán belopózkodol s megvilágítod szobámat, Isten hozott! Megjelenésed olyan, mint egy baráti látogatás, mint egy csitító, biztató szó, mint a béke gondolata!

Értem, mire figyelmeztet kedves fényed, mely zaj nélkül hatol be, mely világít, de nem vakít, mely eltölti szobácskámat, de nem terhel.

Azt mondod, hogy szobácskám nem is olyan szomorú s elhagyatott... és hogy egy másik fénysugár is behatolhat ide, ha akarom, amely ragyogóbb s világítóbb, mint te.

Azt mondod, hogy van tanuja fáradságos munkámnak, mely annyiszor kedvemet szegi...

Azt mondod, hogy nem örömtelen a napom, még ha az egészet egyedül is kell eltöltenem s ha a megpróbáltatások lesujtanak is...

Értem, értem, — Isten hozott!

Kis napsugár, ne maradj csupán szobámban; jöjj, jöjj értelmembe, szívembe, lelkembe!

S ne elégedj meg ott azzal, hogy világítasz, hanem melegíts, járj át, maradj, hogy lelkem tekintete, amely rajtad megpihen, föl tudjon emelkedni a forrásig, ahonnan jössz s onnan is tovább, oda, hol forrása van minden napnak, minden fénynek: Istenhez, a jó Istenhez!

•

Kis napsugár, ne elégedj meg azzal, hogy szívemben, lelkemben vagy, hanem változtass át, hogy magam is napsugárrá legyek.

Hogy én is, hozzád hasonlóan, fel tudjam használni mindazokat az apró alkalmakat, melyeket Isten nyujt: belopózni a szívekbe, lelkekbe!

De zaj nélkül tegyem, úgy mint te; semmit se kívánjak, úgy mint te; semmit el ne vegyek, úgy mint te; ne terheljek, hanem úgy mint te: adjak, anélkül, hogy észrevennék: világosságot, örömet, békességet.

Vajjon a kedves mosoly, a jóakaró tekintet, az egyszerű, szíves fogadtatás, nem a lélekből kiszökkenő napsugár-e?

Vajjon nem napsugár-e a szó, mely megnyugtat, a tanács, mely segítségül siet, a gyöngéd beszéd, mely mosolyra indít?

Kis napsugár, hasonlítani akarok hozzád, változtass át!

•

Kis napsugár, mely lassacskán elhagyod a szobámat, eredj, osztogasd most másutt, amit nekem adtál; folytasd jótevő, boldogságot árasztó utadat. Köszönöm, hogy itt voltál! Egyszerű megjelenésedből, rövid ittlétedből hasznót merített lelkem!

Liliomok ültetője.

Bájos neve ez egy fiatal leánykának, aki bizalommal telve és derűvel lépett ki az életbe s azzal az erős elhatározással, hogy a jó Isten szeretetét árasztja maga körül, mint a virág illatát, mint a lámpa világosságát, mint a tűzhely melegét.

Tizenhat éves volt. Visszakészült családjá körébe az intézet falai közül, hová kisgyermek korában került s ahol megtanulta, hogyan kell a jó Istent szeretni.

Istent szeretni, olyan tudomány, mely helyettesíti a többi valamennyit, sőt belőle táplálkozik a többi mind. Ha idején megértették volna ezt az anyák, kik panaszkodnak, hogy gyermekeik nem tisztelik őket többé!

Intézeti életének utolsó reggelén, szentáldozáskor, ez a leányka, ki eddig látszólag olyan gondtalan volt, egyszerűen, de határozottan ezt mondta a jó Istennek:

— Istenem, megígérem, hogy lelkeket szerzek neked.

Hogy hogyan? Azon nem gondolkozott. Majd megadja módját a jó Isten.

És mintegy feleletül szép elhatározására, a tisztelendő úr a távozó növendéknek utolsó tanácsait osztogatva ezeket mondta:

— Menjetek gyermekek és hintsétek el az itt nyert isteni tanítás magvát. Ne legyetek csinált virágok, melyek csak arra valók, hogy a szemet elbájolják; legyetek élő virágok, a paradicsom virágai.

Hatoljatok be a lelkekbe s hagyjátok ott Azt, aki bennetek él, a jó Istent.

Ültessetek liliumokat magatok körül; legyetek olyanok, hogy aki titeket lát, vonzódjék az erényhez, az istenfélelemhez, a kötelességhez; ültessetek rózsákat magatok körül, hogy titeket látván, mások is szükségét érezzék az áldozatkészségnek, odaadásnak...

S a leányka halkán ezt mondta:

— Én liliumok ültetője leszek.

•

Hazaérkezését követő napon arra kérte édesanyját, hogy minden reggel elmehessen a szentmisére.

— Misére? De hiszen nincs vasárnap gyermekem.

— Édes mamám, olyan boldog lennék... Ugy-e megengeded?

— De...

— Köszönöm szépen!

És eltávozott boldogan. Öreg dajkája, akivel olyan jól értették egymást, elkísérte. És elment minden reggel s olyan vidáman tért vissza, hogy anyja szemrehányást tett magának, amiért ellenezni akarta kívánságát.

Elment liliumot gyűjteni.

•

Pénteken húsételt tálaltak. Náluk is, — mint sajnos, annyi családban, — nem gondoltak már az önmegtartóztatásra.

— Anyám, szeretnék böjtölni.

— De nézd, papa nem tudja megtenni, én sem és te meg gyöngé vagy!

Én? Ó... — s apjához fordult: édesapám, nagy örömet szereznel nekem!

És megölelte apját, ki meglátta, hogy szemei telve vannak könnyel. Hogy szerezzen szomorúságot ennek a jó, odaadó, igyekvő gyermeknek?

S ettől kezdve — őmiatta — böjtös ételt tálaltak pénteken; az étkezés pedig e napon talán még vidámabb volt, mint máskor.

A liliomok ültetése megkezdődött.

•

A téli esték egyikén megszólalt:

— Anyám, mit gondolsz, imádkoznak-e a cselédszobában?

— Igazán nem tudom, leányom.

— Majd én megnézem; úgy-e megengeded?

S könnyedén és mosolyogva siet a cselédek közé, kik a kályha körül ülnek és beszélgetnek:

— Lefekvés előtt majd elmondunk közösen egy rövid kis imát.

Annyi bájjal, annyi természetességgel mondta, hogy senkinek se jutott eszébe csodálkozni; s aztán hogyan tagadjanak meg valamit attól, kit mindenki angyalkának nevez, ki olyan jó és szeretetreméltó mindenkire.

Elmond egy kis imádságot, hozzáfűz egy-két szót a jó Istenről, s olyan kedves, olyan hálás „jó

éjt" mond, hogy mindenkit elragadott. Másnap újra eljött s azután is minden este.

A liliomok ültetése folytatódik.

•

Egy hónappal később a szalonban:

— Ha tudnád papa, milyen kedvesek odalenn a konyhában! Jöjj nézd meg!

Megfogja apja kezét és magával viszi. — Apja, a világfi, megilletődik; meghatja és boldoggá teszi leánya sikere. S a konyhát úgy hagyja el, hogy szemében könnyek csillognak.

•

A liliomok ültetője látja sikereit, de nem elégszik meg; többet akar.

Folytasd, kedves gyermek s újítsd meg naponta a szentáldozásban Istennek tett ígéretedet, hogy lelkeket fogsz neki szerezni.

Folytasd a liliomok ültetését!

Apád, anyád sem állnak sokáig ellent befolyásodnak s megköszönik majd tanítónőidnek, hogy megtanítottak téged mindenekfölött szeretni a jó Istent.

Bájos huncutság.

Egy este zálogosdit játszottak egy vidéki városka elegáns szalonjában. Nagy társaság gyűlt össze, hogy a ház legidősebb leányának 15. születése napját megünnepeljék. A vidám estebéd után az ünnepelt kérte, hogy zálogosdit játszanak. Olyan mulatságos a zálogok kiváltása!

A játékot ő vezette s hogy minél több legyen a zálog, a „Repül, repül a galamb” — játékra esett a választása. Mindenki résztvett a játékban, fiatal leánykák, mamák, papák, — hiszen mindenki nagyon szerette a kedves gyermeket.

Az ujjak sokszor felemelkedtek, mikor nem kellett volna s a zálog csak úgy özönlött.

Nemsokára vége lesz, — szólal meg a játék vezetője mosolyogva, — vigyázat! S legártatlanabb arccal elkiáltja magát: repül, repül az — elefánt! És ime, egyetlen egy ujj emelkedik égnek: az édes-apjáé!

A leányka apja derék, jó ember volt, de sajnos, — mint annyi más, — ő is távol élt Istentől.

Óriási kacagás tört ki a felemelt ujj láttára s az apa nevetve adta leányának zálogba óráját. Erre a leányka huncutul mosolyogva kijelenti, hogy a játéknak vége, következik a kiváltás.

A jelentős mosoly, valamint a tekintetek, melyeket öccsével vált, valami összeesküvés-félét sejtetnek; de az apa semmit sem vesz észre.

A zálogok lassan visszakerülnek gazdáikhoz. Mikor a fiúcska az apa óráját tartja a kezében, int nővérének, mire ez hangosan kimondja az ítéletet:

— A most felmutatandó zálog tulajdonosa egy hónapig minden vasárnap tartozik elmenni szentmisére. Helyes? — Igen, igen!

Előkerül az — óra. Nagy tetszés-zsívaj.

— Meg kell lennie, — mondja kissé zavarodott mosollyal az apa, mialatt átveszi óráját.

Szavát megtartja; eljár a vasárnapi szentmisére s leánya befolyására azontúl is teljesíti keresztény kötelességeit.

Egy vétekkal kevesebb.

Egy vasárnap reggel London egyik külvárosában a szolgálatot tevő rendőr észrevette, hogy az egyik utcaseprő-asszony helyét más tölti be; tudomásul vette és tovább haladt.

Ha megszólította volna ezt az „új alkalmazottat”, megtudta volna, hogy az a franciaországi angol követnek leánya s a királynő egyik udvari emberének nővére: Lady Georgina Fullerton.

Arra ment reggel a templomba, s amint az asszony seprőjével véletlenül megérintette, megállt s kedves hangon megkérdezte:

— Volt-e már a szentmisén jó asszony?

— Szentmisén? Nem mehetek én el, hiszen sepernem kell.

Ekkor a nemes keresztény lélek néhány pénzdarabot adva az asszonynak, elvette tőle a seprőt s folytatja az utca takarítását.

— Menjen a misére jó asszony!

S ha — tudomást vevén az esetről, — este a fényesen kivilágított szalonban gratuláltál volna neki, ajkán az angyalok bájos mosolyával egyszerűen azt felelte volna:

— Hiszen ezzel egy vétekkal kevesebb van körülöttünk!

Egy vétékkel kevesebb! Csak a szentek értik, hogy e szavak mit foglalnak magukban.

Egy vétékkel kevesebb! Hiszen ez azt jelenti, hogy egy házban, egy lélekben a fenyegető büntetés fel van függesztve hosszú időre, — vagy talán végkép.

Egy vétékkel kevesebb, azt jelenti, hogy valahol egy házban, egy lélekben Isten iránti engedelmesség, Isten dicsőítése s szeretete lakik; odavonta erőfeszítésével Istent az a nagy lélek, mely megakadályozta az újabb fölkelést ellene; azt jelenti, hogy e véték kikerülésével Isten őrzője, vendége, barátja marad a háznak, vagy a léleknek.

Annyit jelent, hogy a viharfelhők elvonultak, az ég kiderült, az öröm és reménység sugara visszatért.

Ó anyák, hitvesek, keresztény leányok legyetek azon, hogy körülöttetek kerüljék a vétket! Egy vétékkel kevesebb — a megváltás kezdete!

Munkára hát, nemeslelkű keresztény nők, kik oly gyakran veszitek magatokhoz az Úr Jézus testét!

Imádkozzatok mindenesetre sokat, de cselekedjétek is. Azt hiszitek, Isten csupán azért tette hangozókat vonzóvá, tekinteteket kedvessé, hogy másoknak tessetek? Nem; azért, hogy a lelkeket hozzá vezessétek.

Isten a tűzhely királynéivá tett benneteket, tudjatok hát kormányozni! Isten tett királynékká, beszámolni tartoztok hát neki azzal, hogyan használtátok fel hatalmatokat!

A magvető.

Ismertem valakit, aki szenvedéllyel vágyott jót cselekedni a lelkekkel s ezért a szegényeknek szánt alamizsnából mindig félretett egy csekély összeget, hogy olyasmit vegyen rajta, ami egyenesen a léleknek szükséges.

Gondolatok voltak ezek az utolsó ítéletről, az isteni irgalomról, Isten jelenlétéről, — imádságos lapok, érmecskék...

Útjában, mintegy véletlenül, elhullatta ezeket, azzal a gondolattal, hogy bizonnyal felveszi majd egy kisgyermek, egy fiatal leány, vagy egy munkás, ki munkájából tér haza és hogy majd emlékezetébe idézi, amiket valaha a katekizmus órán hallott, fölkelte talán lelkiismeretét, vagy eszébe juttatja egy elfelejtett elhatározását.

Ki tudja mennyi jó magot vetett el így! Utazása alkalmával mindig ott felejtett a vasúti kocsiban vagy egyéb járműben egy csomót a lelkeknek szánt alamizsnából... és soha sem hallotta meg, ha utána szóltak, hogy elhagyott valamit.

Sokat elvesztett belőle, vagy véletlenül bennhagyta a kölcsönkapott, vagy kölcsönadott könyvben.

Ilyesmibe tekerte a csomagokat, sőt néha néhány fillért adott szegény gyermekeknek azért, hogy menjenek és szórják szét a piacokon s nyilvános sétahelyeken.

•

Persze, soha sem tudta meg, hogy mi hasznot hozott e jámbor magvetés a lelkek ezreiben. Bizo-

nyos, hogy sokat félrerúgtak, vagy megvetéssel el-
téptek e lapokból; de vajjon lehetséges-e, hogy az
elvetett magból egy sem fogamzott meg?

Kedves „Aranyzilánkok”, milyen szívesen lát-
nálak titeket megrugdalva, elszakítva, megvetve, ha
tudnám, hogy vittetek egy kis bátorságot is néhány
elhagyott lélekbe s egy kis világosságot azokba a
buzgó szívekbe, melyeknek csak egy kis praktikus
útmutatás szükséges ahhoz, hogy cselekedjenek!

— Lelkeket, lelkeket! Lelkek kellenek nekem!
— Ez Jézus kiáltása; ezért halt meg a keresztfán s
ezért marad az idők végezetéig a szentségház magá-
nyában.

— Lelkeket, lelkeket! Lelkek kellenek nekem!
Ez a démon kiáltása; szórja az aranyat, megsokszó-
rozza az élvezeteket és botrányokat, termékeny-
teszi a szellemeket, hódító dicsőséget ad, — hogy
lelkeket szerezzen.

— Lelkeket! lelkeket! Lelkek kellenek nekem!
Ez legyen a mi kiáltásunk is, mindnyájunké, kik ol-
vasói és magvetői vagyunk az „Aranyzilánkok”-
nak; ne rettenjünk vissza egy kis fáradságtól, költ-
ségtől, vagy megalázó bírálattól, ha egy lélek meg-
szerzéséről van szó!

Vetni.

Minap egy majorba kerülve dicsértem a gazda
előtt János fiát: hogy ég a keze alatt a munka!

Ó — mondá a gazda — a másik fiam, Jakab, az
az igazi földműves. Az tud vetni!!

Mélységes szavak ezek. Szántani szükséges, aratni örvendetes, de vetni több mindennél.

Pedig mindnyájan magvetők vagyunk. — A föld: embertársaink lelke. — A mag: ártatlanságod és mosolyod, — gyermek, tisztaságod, nyílt tekinteted, engedelmességed, határozott és egyenes beszéded, — ifjú. Ha pedig korod előrehaladottabb, — példád.

Mennyi jót tehetnek az ilyen lelkek maguk körül... de milyen ritkák!

Tegyük boldoggá valakit.

Ó de kedves munka: naponta azzal foglalkozni, hogy boldoggá tegyük valakit! Ez annyi, mint a legbensőbb módon közeledni Istenhez.

Az isteni Mester is nem ezt teszi-e?

Várni.

Alig van valaki, akinek egy megmentendő lélek érdekében bátorsága volna kitartani Istentől kapott képességei legvégső határáig: Imádkozni, szenvedni, várni... Imádkozunk, szenvedünk, de nem tudunk békében várni, folytatva az imádkozást és a szenvedést.

Adni.

Adni: a keresztény lélek életeleme; rendelkezése áll ő mindig bárkinek restselkedés, nagyképűsködés és a fáradság minden látszata nélkül; ezer

apró szolgálatot tesz anélkül, hogy ezt kötelessége megsínylené.

Pénzt nem adhat mindenkinek, aki rászorul, de helyette szíves mindenkire; pedig ez sok esetben nehezebb dolog és nagyobb érdem, mint lemondani pár fillérről.

Odaadja gyöngédségét; ugyanazzal a részvétellel gyógyíttatja a lelket, szíven, jó hírnéven esett sebeket, mint tenné a test sebeivel.

Odaadja idejét; mindig kész feláldozni pihenését, hogy másokon segítsen, hogy másoknak örömet szerezzen.

Odaadja magát; hiszen állandóan e gondolat hatása alatt áll: Kinek szerezhetnék ma örömet?

Az igazi keresztény lelket mindig megismerheted arról, hogy könnyen szóba állhatsz vele, hogy ösztönszerűleg inkább hozzá fordulsz, mint máshoz, ha szolgálatra van szükséged.

Ha látja az utcán, hogy tanácstalanul állsz, segítségére siet; megkérdezi, hogy mit keresel s készségesen elvezet a házhoz, melyet nem találtál.

Szívesen lelép a járdáról, hogy neked helyet adjon; a kocsiában átadja a kényelmesebb ülést, a könyvet, ujságot azonnal kész kiadni kezéből, ha olvasni szeretnéd.

Alkalomadtán jótanácsot ad anélkül, hogy okosabb akarna lenni náladnál, sőt még látszatát is kerüli ennek.

S mindezt oly diszkréten, oly tapintattal, oly örömmel teszi, hogy nemcsak jóleső érzés fog el, de kedved támad hasonlóképen cselekedni.

Az őrangyal szava.

— Kedves lélek szereted-e a jó Istent, aki elhalmoz téged kegyelmével, jóságával?

— Hogyne szeretném!

— És mivel bizonyítod be neki szeretetedet?

— Óvom lelkem tisztaságát, hogy ha tekintete rám esik, ne találjon rajtam semmit, ami visszatetszenék neki; igyekszem békésnek lenni s mosolyogni, bármi történik, hogy lássa, mily elégedett vagyok.

— Gyakran gondolok arra, hogy mindent neki köszönök s igyekszem viszonzásul kötelességemet buzgón elvégezni; igyekszem jó arccal elviselni a személyeket, kik nekem nem kedvesek; ha gyengének érzem magam, segítségül hívom, ha félek, közelebb húzódom hozzá, ha bűn súlya nyom, őszinte szívvel bocsánatot kérek s igyekszem kötelességeimet még buzgóbban teljesíteni.

— Helyes, de nem elég!

— Szívesen teljesítem mások kívánságait, készséges szolgálója akarok lenni azoknak, akiknek szükségük van rám s vigyázok, hogy senkit el ne ítéljek.

— Szép, de még ez sem elég!

— Mit csináljak hát, őrangyalom, hogy megbizonyítsam Istennek, mennyire szeretem?!

— Vedd gondjaidba embertársaid lelkét; igyekezz őket Istenhez vezetni!

A mosoly, mint apostol.

E kis szónak: mosoly, egyszerű leírására nem érzitek-e, hogy ajkunk máris mosolyra húzódik s mint szellő szárnyán a rózsalevelek, úgy lengnek körül e gondolatok: béke, ártatlanság, öröm, boldogság, odaadás...

Ennyi mindent *mond* ez az egyszerű szó, hogy: mosoly,

s mindezt *megadja* ez az egy szó!

•

A mosoly nem csak annak a kedves és vonzó formának eredménye, melyet az ajak ilyenkor felvesz, hanem a tiszta, boldog lélek kisugárzása, mely szükségét érzi annak, hogy saját fölöslegéből adjon, hogy elárassza környezetét. Ez az a vonzó eszköz, melynek segítségével az egyik lélekben lakó Isten érezteti magát a másik lélekkel, épen úgy, mint ahogy megérezzük Őt érzékeink segítségével a virágok illatában, a hangok harmóniájában. Így a mosoly új neme az apostolságnak.

Milyen vonzó a mosoly apostolsága! — Csendben működik, — zajtalanul hatol a lélekbe, — rázkódtatás nélkül dolgozik, — felkelti a boldogság utáni vágyat s táplálja azt, — belopja a lélekbe Isten gondolatát, az Istenhez menekvés gondolatát s emlékezetébe hozza a napokat, melyeken még ő is tudott mosolyogni, nem egyszer ízlelteti meg a megterés és bocsánat édes örömét.

•

Milyen vonzó a mosoly apostolsága! Nem fáraszt, nem terhel soha; van benne valami abból a végnélküli változatosságból, mely Istennek sajátsága.

Más az a mosoly, melyet a lélek a fájdalomtól, vagy unalomtól kimerült betegre áraszt, más az, mellyel a keseredett szívre, vagy egy könnyező anyára tekint, más mosoly éri az ártatlan gyermekarcot s ismét más azt a homlokot, melyet elsötétített a bűn.

Mindegyiknek szó nélkül mondja a mosoly épen azt, amit lelkének állapota megkíván.

A mosoly Isten szava, gyöngédségbe és szeretetreméltóságba öltözve!

•

Mily vonzó a mosoly apostolsága! Bámulatos képessége van arra, hogy magát megértesse; vagy menekülünk előle s elfordulunk, hogy ne lássuk, vagy leigáz isteni erejével s magunk is mosolyogni próbálunk.

Ha nem tudunk, — halkan, pirulva valljuk meg magunknak: lelkem nem elég tiszta!

A mosolynak, ennek az Istennel egyesült lélek látható kisugárzásának megvan az a képessége, mint Jézus és Mária mosolyának: elbájol, vonz, megnyugtat, bizalommal tölt el, elvezet az áhitathoz, a kötelesség szeretetéhez. Hirdeti állandóan minlenkinek: Nézzétek, én boldog vagyok s ti is épen ilyenek lehettek.

Mindnyájan, kiknek az Úr egy kis befolyást

adott, legyünk a mosoly apostolaivá, hogy a lelkeket magunkhoz, s általunk Istenhez vezethessük!

De mielőtt e mosolyt ajkainkra vennők, legyen lelkünkben az a mosoly, mely Istennek mondja:

— Boldog vagyok, hogy Veled lehetek. Boldog vagyok, hogy Tied lehetek. Boldog vagyok, hogy dolgozhatom Éretted!

Mit akar a jó Isten ma tőlem?

A jó Isten bizonyosan valami jót kíván ma tőlem. Nem azért teremtett, hogy cél nélkül vegetáljak s nem azért engedte ezt az új napot felvirradni rám, hogy gondtalanul és munka nélkül töltssem el.

Isten nem helyezhetett engem összeköttetésbe más hozzám hasonló lényekkel, olyanokkal, akiket Ő szeret, s akik engem szeretnek, anélkül, hogy kötelességemmé ne tette volna, hogy valamit a javukért tegyek, vagy legalább is, hogy egy kis örömet szerezzek nekik.

Legfeljebb abban az esetben volna ez lehető, ha büntetni akarnál, vagy, — ami még borzasztóbb gondolat, — ha megvetnél engem, Istenem!

Tehát mit kívánsz ma tőlem, Istenem?

— Hogy helyettesíts engem azoknál, akikhez állásod, anyagi helyzeted, vagy természeted szerint, — ma vezetlek.

— Bárfi légy, gyermek, úr, vagy szolga, vigyázz, ajkadat el ne hagyja az a kedves, derűs, vonzó mosoly, melyet én helyeztem oda; ismertető jele ez

a lelkeknek, melyek enyéme. Isten embereinek libériája: a béke mosolya.

Óvakodj attól, hogy úrrá legyen rajtad természeted hevedése; ne beszélj soha nyersen, ne légy soha szeszélyes, ne haladj el mások mellett affektált közönnyel, figyelmeztetésed ne legyen bántó, a kellemetlenséget, vagy kellemetlen társat viseld derült arccal, ne küldj el senkit remény nélkül, ne éreztesd senkivel, hogy terhedre van.

•

— Be akarok hatolni a lelkekbe; meg akarom ismertetni és szerettetni magamat segítségeddel.

Azt akarom, hogy akikkel érintkezel, azt mondják, amit egyik szolgálmról mondtak: — Istenem, milyen jó lehetsz, ha már ő is olyan jó!

Azt akarom, hogy a megpróbáltatás súlya alatt is nyugodtnak, békésnek, alázatosnak látva téged, azt mondassák: — Hiszen az ember boldog, mindig boldog, ha Istennek szolgál!

Azt akarom, hogy éreztesd mindenkivel, de kivált tieiddel irgalmamat, jószágomat, szentségemet, békémet, örömeimet; azt akarom, őrangyalod azt mondassa testvéreinek a mennyben, amit rólam mondtak a földön. — Nagyon jó; sok jót cselekszik.

Mindezt csendesén, buzgón, feltűnés nélkül tedd... A napsugár behatol a legkisebb hasadékon, melegít, világít, érlel, színez észrevétlenül, zaj nélkül s mikor itt az ideje, — visszavonul. Légy te is az én világosságom, békém, szeretetem napsugara!

Hozzád vezetem mindazokat, akik idődet, taná-

csodat, anyagi segítségedet kérik. Fogadj szívesen, békésen mindenkit; cselekedj okosan, óvatosan, körültekintően, de óvakodj keserűséget szerezni. Ha nem tévesztess engem szem elől, veled leszek s vigyázni fogok mindenkire, még anyagi érdekeidre is.

Legyen szemed előtt mindig a feszület s a szent Szűz képe. Egy pillantás egyikre, vagy másokra segítségül hívás lesz... és bízzál benne, hűséges szolgálóm, szeretett gyermekem, aki engem másokkal megismertetsz s megszerettetsz, — ott leszünk mindig hívásodra!

Bucsuzó.

Ha úgy érzed, hogy e füzet olvasgatásából hasznot meritett lelked, ha megkapott egy-egy szép gondolat, ha erősödtél általa Isten iránti szeretetedben s jóra törekvésedben, gondoldj arra: vajjon nincs-e társaid, testvéreid, hozzátartozóid között olyan lélek, ki szintén haszonnal olvashatná? juttasd el hozzá! Hiszen: „Aki jó gondolatokat vet, jó cselekedeteket arat!”

T A R T A L O M

ARANYSZILANKOK	— — — — —	3
JÓSÁG	— — — — —	5
Nem vagyunk elég jók	— — — — —	5
Ha jót akarsz tenni, igyekezz tetszeni; Ha tetszeni akarsz, légy jó	— — — — —	8
Olyan jó jónak lenni!	— — — — —	10
Rettenetes betegség a jóra való restség	— — — — —	12
SZERETET	— — — — —	16
A szeretetreméltóság receptje	— — — — —	16
Apró figyelmességek angyala	— — — — —	18
A szeretetreméltóság társulata	— — — — —	20
Érdeklődjünk azok lelke iránt, akiket szeretünk	— — — — —	23
A szegény felebaráti szeretete	— — — — —	25
A legnagyobb dolog a világon	— — — — —	28
Szeressük a gonoszokat	— — — — —	31
Ok nélküli nehezítések	— — — — —	32
Felejtjük el!	— — — — —	33
ALAZATOSSÁG	— — — — —	35
Fekete gondolatok	— — — — —	35
Szerencse, melyet kevés ember ismer s még kevesebb kíván	— — — — —	36
Amitől a szentek félnek	— — — — —	38
Olaj	— — — — —	40
Senki észre ne vegyen	— — — — —	41
Egy gondolat	— — — — —	42
A béke	— — — — —	43
IMÁDSÁG	— — — — —	45
Mire képes az imádságos lélek	— — — — —	45
Vesztegetem az időt	— — — — —	47
Mit vesztettem el?	— — — — —	49
Az esti ima	— — — — —	52
Jézus vár	— — — — —	53
Nem imádkoztak e házban	— — — — —	53
Mire való az imádság?	— — — — —	56
Imádkozni	— — — — —	56

SZENTSÉG	— — — — —	57
Istenem, adj nekünk szenteket!	— — — — —	57
Hőmérő	— — — — —	59
Ami fontos	— — — — —	59
Ami nem kerül semmibe, nem is ér semmit	— — — — —	60
Úgy legyen	— — — — —	62
Szentté akarok lenni	— — — — —	62
AZ ÉLET MEGÉDESÍTÉSE	— — — — —	64
Egyszerű eszközök az élet megédesítésére	— — — — —	64
Jó úton járok-e?	— — — — —	64
Kitűnő orvos az unalom ellen	— — — — —	65
Mit olvasol?	— — — — —	65
Akarsz-e a mennybe jutni?	— — — — —	66
Az utolsó Isten veled	— — — — —	66
Az áldozat anyála	— — — — —	69
GONDVISELÉS	— — — — —	71
Ahová Isten helyezett, ott virítanunk kell	— — — — —	71
Mire való vagyok én?	— — — — —	73
Kis történet ... az új nadrágról	— — — — —	74
Harmatcsepp a lelken	— — — — —	77
Egy egyszerű gulyás elbeszélése	— — — — —	78
Az Isten szól hozzánk	— — — — —	79
Csak ma!	— — — — —	79
APOSTOLKODÁS	— — — — —	81
Apostolkodás a családban	— — — — —	81
Egy napsugár	— — — — —	84
Liliomok ültetője	— — — — —	86
Bájos huncutság	— — — — —	89
Egy vétékkel kevesebb	— — — — —	91
A magvető	— — — — —	93
Vetni	— — — — —	94
Tegyük boldoggá valakit	— — — — —	95
Várni	— — — — —	95
Adni	— — — — —	95
Az őrangyal szava	— — — — —	97
A mosoly, mint apostol	— — — — —	98
Mit akar ma a jó Isten éntőlem?	— — — — —	100
BUCSUZÓ	— — — — —	102

